

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Fakulta pedagogická
Katedra romanistiky



Sylvie Hrubá

Vývoj názorů na evropskou integraci ve Francii

Vedoucí bakalářské práce:

PhDr. et PaedDr. Jiří Dvořák, Ph.D.

České Budějovice 2006

Anotace:

Cílem bakalářské práce je ukázat a přiblížit složitý proces proměn vývoje názorů na současnou Evropskou unii a evropskou integraci ve Francii. Shrnuje postoje Francie k integraci a rozšiřování Evropské unie a to jak obecně, tak hlavně z pohledu jednotlivých politických stran. Pokouší se osvětlit a analyzovat postoje veřejnosti nejen při hlasování v referendech se zřetelem k vlastním zkušenostem a zážitkům ze studijního pobytu.

Anotation:

The aim of this work is to show the development of opinions concerning European integration and the European Union in France. It summarizes French attitudes towards enlargement and deeper integration in general but also from the points of view of French political parties. It tries to analyse public opinion during the referendums using my own experiences from France.

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně pouze za odborného vedení vedoucího bakalářské práce.

Dále prohlašuji, že veškeré podklady, ze kterých jsem čerpala, jsou uvedeny v seznamu použité literatury a pramenů.

V Praze dne 27. března 2006

Hlubá

Poděkování:

Ráda bych poděkovala PhDr. et PaedDr. Jiřímu Dvořákovi, Ph.D. za jeho připomínky, ochotu a trpělivost při vedení mé bakalářské práce. Také chci vyjádřit vděčnost programu EU pro mládež a Jihočeské univerzitě, díky které jsem mohla odjet na studijní pobyt do Francie. Můj dík patří také mým rodičům, kteří mě podporují ve studiu.

Obsah:

Úvod	7
1. FRANCIE A POSTUPNÝ VÝVOJ EVROPSKÉ INTEGRACE	
1.1. Integrace.....	9
1.1.1. Pohledy.....	9
1.1.2. Metody	9
1.1.3. Možné scénáře	11
1.1.4. Francouzské paradoxy	12
1.2. Francouzský příspěvek k budování Unie.....	13
1.2.1. Období 1945-1969.....	14
1.2.2. Období 1969-1997.....	16
1.2.3. Závěr	17
2. POLITICKÉ STRANY	
2.1. Debata v rámci politických stran	18
2.1.1.1. Vývoj názorů jednotlivých politických stran.....	21
2.1.1.1.1. 2.2.1. MRP.....	21
2.1.1.1.2. 2.2.2. Konzervativci.....	22
2.1.1.1.3. 2.2.3. Národní fronta.....	23
2.1.1.1.4. 2.2.4. Parti socialiste.....	29
2.1.1.1.5. 2.2.5. Parti communiste française.....	34
3. POSTOJ VEŘEJNOSTI	
3.1. Veřejné mínění	38
3.1.1. Rozšíření	43
3.2. Postoj k Turecku	45
3.3. Vlastní zkušenosti z pobytu ve Francii	47
Závěr	50
Seznam použité literatury a pramenů	55
Seznam zkratek	56
Seznam příloh	57

Úvod

Na začátek musím odpovědět na logickou otázku, proč jsem si vybrala toto téma.

O francouzskou politickou scénou jsem se samozřejmě zajímala již dříve v rámci studia, ale je pravda, že doopravdy jsem měla možnost ji poznat až během svého studijního pobytu Erasmus na francouzské Université de Bretagne-Sud¹ nacházející se v milém přímořském městečku jménem Lorient v regionu označovaném často za region sám pro sebe – Bretaň. Zvláštní je, že Bretaň je sice turisticky velice atraktivní region a to jak pro Francouze, tak pro cizince, ale Francouzi z ostatních regionů se na Bretonce dívají trochu svrchu. Proč? Těžko říci. Možná jsou opravdu jiní, jak je k tomu předurčuje jejich keltský původ, možná svou roli sehrála i geografická poloha a místní drsné podmínky. Přesto jsem nevěděla, jestli se mám smát nebo se rozčítit, když jsem se v rámci jednoho výzkumu dočetla, že 5% Francouzů vadí právě Bretonci².

Bretaň leží na poloostrově vybíhajícím do Atlantického oceánu a není odtamtud daleko na Britské ostrovy. Však je také v létě Bretaň plná britských turistů, kteří s překvapením zjišťují, že všude nestačí umět mluvit anglicky a že se ocitli v zemi, která rozhodně není přívržencem myšlenky „angličtina je prvním světovým jazykem“ a kde občas nebudou rozumět ani těm, kteří jejich rodným jazykem mluví plynně. Přesto i oni podléhají kouzlu místní drsné přírody a svérázných obyvatel. Zbytek Francie se o Bretoncích vyjadřuje ne vždy lichotivě. Jeden vtip za všechny: „Proč Bretonci tolik pijí? Aby zapomněli, že žijí v Bretani.“ Přesto mé zkušenosti, zážitky i když teď už jen vzpomínky (a i všech ostatních českých studentů) jsou více než pozitivní a tento konec světa jsme si velmi oblíbili.

Díky evropskému programu Erasmus jsme dostali možnost studovat na univerzitě v zahraničí, což je nedocenitelná příležitost, jak poznat nejen místní každodenní život, ale jak poznat více sám sebe. Možná teprve během dlouhého pobytu mimo vlast člověk zjistí, co vlastně dělá Čecha Čechem, to, že nic není černobílé a že se toho máme ještě hodně co učit, jedni od druhých. Byli jsme první cizinci z Východu, a tak jsme se hned od začátku snažili udělat dobrý dojem. Bohužel ne na všechny naše přátelské úsměvy působili pozitivně. Občas

¹ Université de Bretagne-Sud byla založena v roce 1995, kampus ve městech Vannes, Lorient a Pontivy.

² Tento výzkum se zabýval otázkou: „Jaká národnostní či etnická skupina je vám nepříjemná?“.

jsem měla chuť na ně začít rvát něco ošklivého, jako když se k nám donesla zvěst, že jsme se tam v podstatě přijeli vdát, nebo když nám vedoucí katedry předložil při hodině překladatelství článek pojednávající o Invazi barbarů³ (rozuměno lidí z Východu), kde jsme se my a naši nevědomí francouzští spolužáci dozvěděli, že nám bude trvat asi sto let, než je doženeme ve vývoji. Zajímavá informace, jsme tedy momentálně na počátku francouzského 20. století. Výborně! Pak se tedy nelze divit dotazům typu: „Máte doma pračku?“ na to zbývá jen odpověď: „Doma bydlíme na stromě a oblečení jsem si koupila na celnici, jinak by mě nepustili přes hranice.“ Přesto bylo naše úsilí korunováno úspěchem a někteří z našich nejodvážnějších francouzských přátel se dokonce rozjeli osobně na vlastní kůži okusit, jak se žije kdesi daleko⁴ na divokém Východě a odjížděli zpátky domů nadšení.

Díky laskavé paní z audio oddělení jsme měli od univerzity půjčenou televizi, a tak jsme mohli nejen rozvíjet naše jazykové schopnosti, ale i sledovat politické a kulturní dění ve Francii. Náš pobyt se uskutečnil v době, bohaté na události. Mezi nimi byla samozřejmě nejdůležitější kampaň a následné referendum o Evropské ústavě, ale třeba také stávka středoškoláků proti zákonu *Fillon*⁵. Toto a další politická témata jsme rovněž diskutovali s našimi francouzskými přáteli a jejich pohled byl velice zajímavý, i když v mnoha věcech bylo jasné, že se neshodneme. Výchova, rodina, stát a historie se prostě zapřít nedá, ať chceme nebo nechceme.

Když jsem přemýšlela o tématu své bakalářské práce, chtěla jsem něco týkající se Francie, abych mohla využít svých zkušeností. A pak mě při sledování různých politických debat a čtení novinových článků napadlo, že sice máme informace o postojích Francie v rámci Evropské unie jako celku (tedy na vládní úrovni), ale o různosti názorů jednotlivých občanů, tedy de facto různých politických stran a uskupení, a to těch velkých, ale i těch, které možná ve vládě ani nikdy nebudou, toho mnoho nevíme. Něco jsem pochytila při výuce, ale chyběl mi nějaký komplexní pohled na věc. Tak jsem se rozhodla vytvořit tuto bakalářskou práci, která má za cíl jednak ve stručnosti shrnout obraz Francie jako celku od počátku evropské integrace, ale hlavně představit postoje jednotlivých politických stran k evropskému tématu, které se ze zanedbávané Popelky stalo u mnoha stran jedním z hlavních bodů jejich politického programu. Dále se lehce dotknu témat jako budoucí přistoupení Turecka.

³ Článek z „the Times,,

⁴ Jedna z častých rekací bylo překvapení nad tím, že Česká republika je sousedem Německa a že to do Ruska máme dál než do Francie.

⁵ Francois Fillon, ministr sociálních věcí a zaměstnání. Bývalý ministr školství a výzkumu (1993 – 1995), technologií a informatiky, ve vládě Juppého ministr pošt,telekomunikací a vesmíru, viz. <http://fides.iffrance.com/fides/html/fillon.html>

⁶ Návrh zákona o změnách ve školství, maturit,sociálních věcí atd.

Nakonec jsem uvedla své osobní zkušenosti a dojmy týkající se politického života ve Francii obecně a debat nad Evropskou ústavou.

1. Francie a postupný vývoj evropské integrace

1.1. Integrace

Integrace – slovo v dnešní době skloňované ve všech podobách. V tomto úvodu nejprve představím dva různé pohledy na proces integrace a dále její rozličné formy a metody, možné scénáře a nakonec odhalíme francouzské paradoxy.

1.1.1. Pohledy

Existují dva základní pohledy na integraci a na její cíle a motivy.

První vidí integraci jako jakýsi *ideál* tedy mírovou formu spolupráce mezi evropskými státy postiženými válečným běsněním první a druhé světové války, které zcela změnilo světové uspořádání a poměry sil mezi velmocemi a které prokázalo ničivost fanatického nacionalismu. Je tedy třeba nalézt novou formu řešení vzájemných rozporů a vyhnout se za každou cenu krveprolití, které stálo život miliony Evropanů, Asiatů, Američanů i Afričanů.

Druhá vidí integraci spíše jako *instrument*, tedy nástroj k tomu, aby Francie mohla dohnat a pokud možno i předejít sousední státy v ekonomickém rozvoji, svázat výbojně Německo, aby už nemohlo ohrožovat francouzskou bezpečnost. Po německém hospodářském zázraku se k tomu ještě připojila pohnutka využít tohoto úspěchu k vlastnímu obohacení neboli „připojit francouzský vagón k německé lokomotivě“ nebo ještě jinak „přinutit německý průmysl zaplatit za modernizaci francouzského zemědělství.“⁷

⁷ Alain GUYOMARCH, Howard MOCHIN, Ella RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 19.

1. 1.2. Metody

Na integraci můžeme pohlížet dvěma různými způsoby, co se týče metod jejího provedení.

První znamená mezivládní spolupráci jako např. u Marshallova plánu (vláda Ramadierova), Dunkirské smlouvy podepsané v roce 1947 s Velkou Británií, která byla později rozšířena o státy Beneluxu v roce 1948 Bruselskou smlouvou a vyústila založením NATO v roce 1949, nebo Radu Evropy, kterou spoluzakládala vláda Marieho.

Druhá je postavená na hlubší integraci a předpokládá vzdání se určité části suverenity výměnou za flexibilnější rozhodování. Tedy pravidelné hlasování (kvalifikovanou) většinou (spíše než na základě konsenzu), centrální nezávislou administrativu (spíše než malý sekretariát), soud (spíše než malý tribunál). Tato metoda v pomyslném souboji nakonec zvítězila jako reakce na neschopnost Rady Evropy či OECD⁸ takže při ratifikaci smlouvy o ESUO byli proti pouze gaullisti a komunisté.

Existuje ještě jakási třetí možnost neboli United States of Europe (tedy „ Spojené Státy Evropské „), které by znamenali ztrátu vlivu jednotlivých států na zahraniční politiku a postupný federalismus. Tento Plevenův plán samozřejmě propadl, protože ani dnes nejsou evropské státy v rozšířené pětadvacítky schopné shodnout se v základních otázkách, jak ukázala až příliš jasně např. rozpolcenost k otázce války v Iráku atd. Přijatelnou se stala mírnější varianta ve formě západoevropské Unie (WEU)⁹ vzniklá na návrh britského

⁸ 14. prosince 1960 byla v Paříži podepsána Smlouva o založení Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD), která vstoupila v platnost 30. září 1961. Zakládajícími zeměmi byly Belgie, Dánsko, Francie, Irsko, Island, Itálie, Lucembursko, Nizozemí, Norsko, Kanada, Německo, Portugalsko, Rakousko, Řecko, Španělsko, Švédsko, Švýcarsko, Turecko, Velká Británie a Spojené státy americké. V dalších letech se novými členy OECD staly Japonsko (1964), Finsko (1969), Austrálie (1971), Nový Zéland (1973), Mexico (1994), Česká republika (1995), Maďarsko (1996), Polsko (1996), Korea (1996) a Slovenská republika (2000). V současné době má OECD celkem 30 členů.

Mezi hlavní cíle OECD patří zvyšování životní úrovně členských zemí, za předpokladu udržení finanční stability, a tím i rozvoj světové ekonomiky.

⁹ Západoevropská unie (ZEU) - Western European Union.

Vstupní rozhovory s 11 kandidátskými státy byly připraveny na zasedání Evropské rady v Lucemburku (prosinec 1997), který rozhodl o zahájení přístupového procesu dne 30. března 1998. O den později začala přístupová jednání s první, tzv. lucemburskou skupinou kandidátských zemí. Druhá skupina, tzv. helsinská, se připojila v roce 2000. Prvním krokem bylo porovnání legislativy každé kandidátské země s legislativou Unie (proces screeningu). Výsledky této komparace se staly podkladem pro druhou etapu, tedy pro bilaterální jednání mezi Evropskou unií a každou kandidátskou zemí. Kandidátské země mohly v průběhu jednání požádat o přechodné

ministerského předsedy Anthonyho Edena, jehož návrh okamžitě přijatý jeho francouzským protějškem Pierre Mendes- France v roce 1954, řešil otázku odzbrojení Německa¹⁰.

1.1.3. Možné scénáře

Předpoklad je, že se v budoucnu rozejdou zájmy Ameriky a Evropy. Problémem stále zůstává fakt, že Evropa není schopná nahradit Spojené státy jako světovou supervelmoc ani existovat bez USA.

Integrace by měla probíhat postupně. To znamená postupnou integraci ekonomickou, která se přirozeně prohloubí do integrace politické (Schuman, Monet) a státy si následně uvědomí nutnost společné obrany.

Existují dva možné hlavní scénáře, jakým směrem se bude vyvíjet evropská integrace.

1. Integrační proces zůstane hlavně v rovině ekonomické, to znamená jakousi zónu volného obchodu bez politických závazků. NATO zůstane hlavní a jedinou vojenskou organizací.¹¹

2. Evropa se sjednotí, stane se více aktivní na mezinárodním poli a převezme roli USA. Tuto myšlenku podporuje hlavně motor integrace tandem Německo- Francie.

období mezi přijetím do EU a okamžikem, kdy bude schopna plně převzít legislativu Unie. Samozřejmě každé takové přechodné období musí být co nejkratší a musí být omezeno jen na určité sektory.

Předvstupní jednání byla zakončena se skupinou 10 kandidátských zemí na summitu Evropské rady v prosinci 2002, tyto státy se staly novými členy EU 1. května 2004. Přístupová jednání s Bulharskem a Rumunskem stále probíhají.

Amsterodamská smlouva učinila ze ZEU „nedílnou část vývoje Unie“ tím, že jí svěřila schopnost operovat v oblasti obrany. ZEU hrála významnou roli při plnění prvních Petersberských úkolů, jako bylo rozmístění policejních oddílů v Mostaru nebo spolupráce s policií v Albánii. Zdá se však, že nyní bude muset tuto roli přenechat vlastním strukturám Unie v oblasti společné zahraniční s bezpečnostní politiky. Svědčí o tom přesun operačních funkcí na Unii. Podpůrné instituce ZEU, jako je Ústav bezpečnostních studií a Satelitní středisko, přešly pod Unii k 1. lednu 2002. Smlouva z Nice rovněž vymazala ze Smlouvy o Evropské unii řadu ustanovení týkajících se vztahů mezi ZEU a Unií. Odpovědností ZEU nadále zůstává článek V – kolektivní obrana. Přesun této odpovědnosti pod Unii se zatím odkládá.

¹⁰ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 22.

¹¹ Nicole GNESOTTO, *La Puissance et l'Europe*, Paris 1998, s. 120.

3. Protože život je kompromis, připusťme tedy i třetí variantu, která bude něco mezi. Tedy že se Evropa nestane supervelmocí, která by mohla nahradit Spojené státy (těžko se totiž všech 25 + x států shodne na jednotné nejen zahraniční politice), ale Evropská unie nezůstane ani pouhým ekonomickým uskupením zcela suverénních národních států.¹²

1.1.4. Francouzské paradoxy

1. rozpor

Může se EU stát suverénním celkem pokud nebude mít společnou armádu? A pokud ji mít nebude bude to znamenat rozpor v Alianci? Francie byla vždy tradičně nepřátelská vůči supranacionalitě a federalismu, proto podporovala společně s Británií formu mezivládní spolupráce a odmítala rozšíření oblastí, kde se hlasuje kvalifikovanou většinou.

2. paradox

Přestože Francie vždy zaujíkala v rámci NATO zvláštní postavení díky svému nukleárnímu potenciálu, odmítala americkou aroganci. Ale sama se arogantně chovala, jestliže přijímala americkou ochranu a přitom štvála proti USA.¹³

Neexistence politické Evropy přesto vzbuzuje jen málokde tolik znepokojení, lítosti a podráždění jako právě ve Francii. Ch. de Gaulle se snažil, aby Francie byla co nejvíce nezávislá a aby Evropa byla rovnováhou Ameriky.¹⁴

Vytvoření silné Evropy se tak stalo na dlouhou dobu nedílnou součástí francouzské zahraniční politiky. A čím víc v dnešním světě upadá vliv Francie jako samostatné velmoci tím více se francouzské elity přiklánějí k této myšlence.¹⁵

A tak došlo ke změně postoje a Francie zjistila že musí posílit evropské instituce a také posílit hlasování kvalifikovanou většinou, které dodává mnohem více dynamiky rozhodovacímu procesu. Společná evropská obrana stále zůstává důležitým bodem společně s podporou úspěšného projektu eura jako společné měny.¹⁶

¹² Tamtéž, s.121.

¹³ Tamtéž, s. 27.

¹⁴ N. GNESOTTO, *La puissance et l'Europe*, Paris 1998, s. 106.

¹⁵ Tamtéž, s. 108

¹⁶ Tamtéž, s.109.

1.2. Francouzský příspěvek k budování unie

Francie, jako jedna z evropských velmocí, měla vždy mimořádně velký vliv na formování a směřování Unie. Její politika vůči Unii byla vždy směsicí národních zájmů a reflektovala změny na domácí půdě. Někomu se může docela dobře zdát, že Francie z hlediska historického vývoje vlastně ani přesně neví, jakou pozici má zaujmout a čeho všeho chce přitom v rámci evropských integračních struktur dosáhnout.

Z význačných úspěchů si můžeme připomenout např. Pařížskou smlouvu 1957 vláda Guye Millera, 1969 kdy Georges Pompidou odsouhlasil členství Velké Británie na summitu v Haagu, úspěšné založení EMS,¹⁷ ke kterému významnou měrou přispěl kromě Helmuta Schmidta a Roye Jenkinse právě Valéry Giscard d'Estaing nebo německo- francouzský motor integrace zosobněný dvojicí F. Mitterand - H. Kohl. Z dalších úspěšně spolupracujících francouzsko-německých dvojic jmenujme např. Charles de Gaulle a Konrad Adenauer, Georges Pompidou a Heath, Valéry Giscard d'Estaing a Helmut Schmidt. Naproti tomu de Gaulle nemohl vystát a naprosto nerespektoval italské politiky a politiky zemí Beneluxu, protože se nechtěli připojit ke konfederaci vedené Francií.

Naopak protějšky, které si nikdy do oka příliš nepadli – de Gaulle a Wilson, G. Pompidou kontra W. Brandt, F. Mitterand kontra H. Schmidt a M. Tchatcherová a konečně J. Chirac s H. Kohlem.

Z těch, co totálně zapadli do propadliště dějin jmenujme např. *Plevenův plán* z roku 1950 na vytvoření společné zahraniční a bezpečnostní politiky, De Gaullem iniciovaný tzv. *Fouchetův plán*¹⁸ z roku 1962, 1965 zablokování rozšíření hlasování kvalifikovanou většinou v Radě, jak bylo předmětem Římské smlouvy a¹⁹. De Gaulle také navrhl zřídit v rámci NATO takzvanou Radu velkých, která by rozhodovala o zásadních otázkách. USA tento návrh samozřejmě odmítly.²⁰

¹⁷ Evropského měnového systému (EMS) zřízen v roce 1979, založený na stanovení středních kurzů zúčastněných národních měn ke společné jednotce ECU a k sobě navzájem a na zřízení kurzového mechanismu, který měl zajišťovat hladké fungování tohoto systému. poznámku.

¹⁸ Tyto návrhy, známé jako "Fouchetovy plány", měly nastolit těsnější spolupráci evropských zemí v zahraniční a bezpečnostní politice.

¹⁹ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 17.

²⁰ N. GNESOTTO, *La Puissance et l'Europe*, Paris 1998, s. 27.

“Pokud Velká Británie spolu s dalšími státy vstoupí do Evropských společenství (Evropské unie), soudržnost všech členů neodolá tomuto tlaku a změní se v atlantické společenství, které zcela pohltí to evropské.”²¹

Zdá se, že generál De Gaulle nebyl až tak daleko od pravdy. Neboť s rozšířením v roce 1973 o Británii a další bývalé členy ESVO, organizace která se ukázalo být méně úspěšná než těsnější spolupráce v rámci ES, vstoupily státy nakloněné spíše pomalejší formě integrace.²²

Mimo jiné je třeba říci, že Francie nikdy nebyla nijak horlivou zemí, co se týče implementace a přejímání evropských směrnic a nařízení. Ale historicky vzato lze říci, že vliv Francie byl spíše pozitivní, záleží ovšem i na politické orientaci. Zda stojíte na straně euroskeptiků či eurooptimistů.²³

1.2.1. Období 1945 – 1969

A jak reagovali na poválečný vývoj politické strany? Komunisté chtěli spolupráci se Sovětským svazem pod taktovkou sovětských ekonomů a k integraci vždy vyjadřovali tvrdošíjný odpor neboť viděli kapitalismus jako prostředek fašismu. Ale jejich vliv naštěstí nebyl tak velký, protože všechny důležité momenty se odehráli bez nich, byli ve vládě jen do května roku 1947. Ostatní politické strany respektovali potřebu obnovit zemi zničenou válkou. Generál De Gaulle a jeho strana RPF propagovali lehce kontroverzní názor, že ideálním rámcem evropské integrace by byla spolupráce mezi suverénními státy, které by se ovšem zároveň v otázkách společných politik měli rozhodovat prostředky volné mezivládní spolupráce. Uznával, že existují jakési společné zájmy a sdílená evropská identita, tedy chtěl vytvořit *l'Europe des Etats* (Evropu států).

Naproti tomu Křesťanští demokraté jako Jean Monet chtěli silnou Evropu se společnou měnou, armádou a ekonomikou, čímž by bylo zažehnáno nebezpečí nacionalismu. Otázkou ale zůstávalo, s kým toto společenství vytvořit. Jako nejvhodnější volba se zdály státy s tržní ekonomikou a přibližně stejnou životní úrovní, což automaticky vylučovalo státy východní Evropy a jižní autoritativní režimy. Naproti tomu státy jako Velká Británie,²⁴

²¹ Generál Ch. de Gaulle.

²² A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 26.

²³ Tamtéž, s. 18.

²⁴ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 21.

Švýcarsko a skandinávské státy se zdály být přirozenou volbou, přestože jejich obyvatelstvo ani vlády si tento fakt neuvědomovali či možná nechtěli uvědomit.

Ch. de Gaulle chtěl spolupráci všech evropských zemí a věřil, že komunismus stejně jako autoritářství jsou jen přechodné jevy a že by si všichni v Evropě měli řešit všechny záležitosti sami a to bez zasahování i tak přátelské velmoci jako USA. Reálně ovšem přijal koncept spolupráce se západními státy.²⁵

V roce 1957 vzniká Euratom a Evropské hospodářské společenství. Vynořuje se ovšem palčivý problém Alžíru a generál Ch. de Gaulle je znovu povolán k moci. Je známo, že generál Ch. de Gaulle neměl nikdy Brity v lásce. Vyčítal jim zvláštní vztah k USA, který vždy byl pro Británii silnějším pojítkem než jakýkoli vztah ke kontinentální Evropě. Trnem v oku mu byl také odlišný finanční systém a malé a výkonné zemědělství (na rozdíl od toho francouzského). De Gaulle viděl integraci také jako jeden z možných prostředků, jak udržet vliv Francie v době, kdy se její koloniální impérium rozpadalo na kusy a také odbytiště francouzských zbraní. V roce 1962 Ch. de Gaulle navrhl snížit roli Komise výměnou za spolupráci v oblasti zahraniční politiky tzv. Fouchetův plán. Fouchet byl v čele komise, která tento návrh zkoumala, ale jakmile odhalila podstatu Ch. de Gaullova plánu tedy naprostou marginalizaci vlivu Komise a vyloučení Velké Británie, moc příznivců tomuto návrhu nezůstalo.²⁶

V roce 1965 Francie předsedá. Pod jejím předsednictvím se mělo rozšířit hlasování kvalifikovanou většinou neboť existovalo příliš mnoho sporných otázek, které nutně musely být rozhodnuty např. zemědělská politika a její financování. Francie ovšem odmítla a vynutila si Lucemburský kompromis, který na dlouhou dobu zpomalil celý proces integrace. Fakticky se jednalo o to, že každý stát (ale hlavně Francie) mohl při hlasování v radě použít veto při hlasování většinou, pokud se jednalo o tzv. životně důležitý národní zájem.²⁷

Smlouvy z Evinu z roku 1962 znamenali skončení války v Alžíru a opozice se probudila k životu. Ministři za Křesťanské demokraty MRP rezignovali poté, co se De Gaulle vysmíval EEC ve svém slavně neslavně projevu. Vůdce MRP Jean Lecanuet dokonce kandidoval proti De Gaullovi ve volbách, ale prohrál. De Gaulle nejen zvítězil, ale i jeho Gaullisti vyhráli všeobecné volby v roce 1968.²⁸

²⁵ Tamtéž.

²⁶ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 24.

²⁸ Tamtéž, s. 25.

V roce 1969 přišla Soames aféra, která znamenala otevřenou roztržku mezi britskou a francouzskou vládou. O co šlo? Britský velvyslanec Sir Christopher Soames přijal Ch. de Gaulla. A ten prý navrhl že povolí přijmout Británii do ES za pomoc při redukci nadnárodních aspektů v ES a za spolupráci v oblasti bezpečnosti. Ch. de Gaulle vše popřel, ale je vidět hloubka roztržky mezi těmito dvěma evropskými velmocemi. Pak ale přišlo referendum z 27. ledna 1969 a jasné NE a Ch. de Gaulle rezignoval.²⁹

1.2.2. Strategie v letech 1969 - 1997

Po Ch. de Gaullovi zasedl v Elysejském paláci Georges Pompidou a to znamenalo změnu politiky, vyslovení souhlasu se vstupem Británie a s vytvořením ekonomické a měnové unie do roku 1980 a také spolupráci v zahraniční politice.

Pompidou udělal velmi dobrý tah a předložil Francouzům v referendu otázku o vstupu Dánska, Irska a Velké Británie. Jasný souhlas umlčel kritiky ze strany Gaullistů i komunistů. Jenže tento nadějný rozjezd tragicky přerušila Pompidouova nemoc a následná smrt.³⁰

V roce 1974 nastoupil Valéry Giscard d'Estaing, který provedl několik zásadních kroků. Zaprvé došlo k rozšíření o Řecko a později následovalo Španělsko a Portugalsko, za druhé se vytvořil Evropský summit, kde se setkávali politické špičky států, aby zde definovali a diskutovali nad prioritami a dalšími směry ve vývoji Společenství a tak zajistili hladké fungování. Také se snažil v oblasti měnové politiky, ale tzv. *Snake* (systém na udržení směnných kurzů měn blízko u sebe a udržení jejich navázanosti (point) na dolar, vzniklý v únoru 1971.) neboli Had neuspěl a tak aspoň protlačil silou vůle první přímé volby do Evropského parlamentu. Vždy vyjadřoval velké nadšení pro myšlenku spojené Evropy s čímž úplně nesouhlasil tehdejší premiér Jacques Chirac a proto rezignoval. Premiérem se stal Raymond Barre, který ale musel, aby zajistil úspěch o hlasování o přímých volbách do Evropského parlamentu, spojit tuto otázku s hlasováním o důvěře vládě³¹.

Ve volbách v roce 1981 byl D'Estaing poražen a do čela Francie usedl Francois Mitterand. Nejprve věřil v myšlenku federace a to proto, protože viděl rozdělení Evropy železnou oponou na východ a západ jako trvalé. V reakci na události roku 1980 ale své názory

²⁹ Tamtéž str.26.

³⁰ Tamtéž str.26.

³¹ A GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE. *France in the European Union*, London 1998, s. 27.

přehodnotil a začal věřit ve vizi *cenetric circles* a kontinentální federaci s tvrdým jádrem, ke kterému se *ad hoc* mohou při různých příležitostech připojit některé z dalších států. Znamenalo to také (bez antiamerikanismu) postupný odsun amerických vojsk z Evropy a tedy potřebu převzít plnou zodpovědnost za bezpečnost. Samozřejmě si občas neodpustil kritiku např., kritizoval demokratický deficit evropských institucí aj., Mitterand měl to, co jeho předchůdci neměli, tedy výhodné podmínky, aby prosadil své cíle. Podporu mimořádně talentovaného politika Jacquesa Delorse v Komisi, podporu Parlamentu mimo období *cohabitation* a podporu svého německého protějšku, s nímž si mimořádně rozuměl, Helmuta Kohla. Pojem *cohabitation* označuje období, v kterém socialistický prezident vládl společně s pravo-středovým premiérem J. Chiracem a jeho vládou. J. Chirac byl úspěšný v tom, že přesvědčil Gaullisty, aby přijali k evropským otázkám spíše pragmatický přístup. V roce 1982 byla v referendu jen velice těsně o pouhé jedno procento přijata Smlouva o Evropské unii.³²

Nový premiér Balladur zahájil v roce 1993 vyjednávání o GATT a EMU. A přestože jednání o GATT skončila pro Balladura úspěšně naopak domácí situace až tak příznivá nebyla, hlavně vysoká nezaměstnanost způsobená politikou silného franku – *franc fort*.

V roce 1995 byl prezidentem Francouzské republiky zvolen Jacques Chirac a navzdory svému stranickému původu začal zastávat velmi podobnou politiku jako jeho předchůdci. Vyjádřil se kladně k rozšíření většinového hlasování v radě, poskytnutí širších pravomocí Evropskému parlamentu a k reformě Komise nutné po rozšíření o východní státy.

V roce 1997 se premiérem stal Jospin a prohlásil velice jasně, že hodlá vytvořit dostatek pracovních míst i za cenu nerespektování konvergenčních kritérií.³³

1.2.3. Závěr

V přístupu můžeme tedy rozlišit pohled jako *ideal* nebo *instrument*. Období plná nadšení pro integraci se plynule střídala s obdobím euroskepticismu.

Názory elit i obyčejných Francouzů se postupem času vyvíjely a měnily. Ch. de Gaulle byl velice drsným a ostříleným partnerem na vyjednávání a mnohdy nebylo vůbec lehké s ním hnout, měl pocit, že buď bude po jeho nebo nastane konec všech integračních snah (aneb variace na známé kdo nejde s námi jde proti nám *à la française*). Evropská agenda se v průběhu času rozšířila a značně zkomplikovala.

³² Tamtéž, s. 28.

³³ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 31.

Vliv Francie nejen na evropské ale i na mezinárodní scéně klesá v důsledku změny mocenských poměrů, nárůstu moci nových velmocí, ač jak se zdá Francie si tohoto nesporného faktu není vědoma (nebo možná spíše nechce či nemá dostatečnou odvahu). V kontextu Evropské unie se její vliv logicky snížil přistoupením nových států.

Příspěvky k vývoji se lišili, lišili se názory i používané metody. Jednou z klíčových otázek totiž zůstává, zda je někdo schopen přesně definovat francouzský národní zájem, pojem, kterým se tak často a rádi (nejen) francouzští politici v čele s J. M. Le Penem ohánějí. Pravda je taková, že žádná taková definice neexistuje, protože názor od názoru se liší, to, co je pro Francii dobré či špatné.

3. Politické strany

Evropská karta se pro politické strany stala důležitým nejen předvolebním tématem a nelze ho v žádném případě přehlížet. Proto i francouzské politické strany uznaly nutnost definovat své pozice k evropským otázkám, aby přitáhli a zaujali určitou část voličů. To je obtížné zvláště pro pravicové strany, které vždy vyznávaly koncept silné a nezávislé Francie. Otázka o budoucnosti Unie ostře rozdělila politické spektrum.³⁴

2.1. Debata v rámci parlamentních stran

V padesátých letech 20. století bylo předmětem sporu členství Francie v ESUO, ES, EDC. Ale mimo tradičně zatvrzelých komunistů naprostá většina politických stran přejala De Gaullův pragmatický pohled na věc, tedy že členství přináší Francii nejen ekonomické a politické ale i strategické výhody.

Rozdílné pohledy samozřejmě zůstávaly na budoucí vývoj Unie. Centristé prosazovali silnou Unii s mocnými institucemi, kdežto konzervativci zůstávali spíše váhaví, jakmile došlo na odevzdávání částí pravomocí ze státních orgánů na evropské instituce.

Když Jean Lecanuet vyzval Ch. de Gaulla na souboj o prezidentské křeslo, přikládal evropskému tématu velký význam. A protože veřejnost byla integraci spíše pozitivně

³⁴ Tamtéž. s. 73.

nakloněná nedalo se z NE vytěžit žádný politický potenciál a ani Ch. de Gaulle nebyl přehnaně kritický na adresu Bruselu.

V osmdesátých letech politiky Společenství již ovlivňovaly mnoho oblastí jako obchod, ekonomiku, průmysl, životní prostředí a v rámci třetího pilíře také azylovou a imigrační politiku. Proto tedy bylo nutné svůj postoj specifikovat, protože to ovlivňovalo aliance, rozdíly mezi jednotlivými stranami začaly vystupovat mnohem jasněji na povrch.³⁵

Můžeme rozlišit dvě základní skupiny :

- strany favorizující mezivládní princip a opačně ty, které jako východisko vidí hlubší integraci
- volný trh a deregulace kontra zásahy státu a Společenství do ekonomiky a silný protekcionismus

*Jednotný evropský akt*³⁶ přinesl zásadní změny ve fungování institucí a program na vytvoření jednotného vnitřního trhu, což vyvolalo tlak na větší a intenzivnější integraci v měnové a ekonomické oblasti, nové bylo také zavedení sociálního rozměru sociální politiky, která měla zmírňovat negativní dopady jednotného vnitřního trhu.

Zrušení technických i finančních bariér volného pohybu zboží služeb a osob ovšem ohrožovalo tradiční francouzský protekcionismus a *dirigisme*. Francie byla vždy historicky státním útvarem, kde měl stát klíčovou roli v regulaci stát. Tato citlivá otázka se stala tématem voleb do Evropského parlamentu v roce 1994 kdy jedna strana hájila protekcionářství a ochranu národních zájmů zatímco druhá požadovala volný trh. Např. radikální FN požadovala ochranu francouzských trhů za každou cenu.³⁷

Když došlo ke zhroucení východního bloku a objevila se ožehavá otázka znovusjednocení Německa, na pořadu dne byla národní bezpečnost. Konec studené války sebou přinesl nutnost hledat nová řešení a klíčovým tématem stále zůstávalo Německo, silnější než kdykoli předtím v dějinách evropské integrace. Většina stran se vyslovila pro další

³⁵ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 74.

³⁶ Zkratka JEA. Jednotný evropský akt byl první velkou reformou Římských smluv, především pak Smlouvy o EHS. Jednotnému evropskému aktu předcházela činnost Evropského parlamentu, který vypracoval v roce 1984 návrh na založení Evropské unie a vydal slavnostní prohlášení o Evropské unii, jež 16. 9. 1983 ve Stuttgartu podepsali šéfové států a vlád v ES (Evropská rada). V prohlášení této nejvyšší evropské řídicí instituce bylo oznámeno, že další integrační vývoj přinese posilování a výstavbu institucí Společenství a nové aktivity v oblastech kultury, práva a zahraniční politiky.

³⁷ Tamtéž, s. 75.

rozšíření mimo FN. Národní fronta se obávala ztráty kulturní výjimečnosti a imigrace odlišných kultur. Veřejnost ale spíše cítila strach ze ztráty vlivu Francie právě na úkor Německa. Společně s rozšířením se reforma institucí jevila jako nezbytná pro další fungování Unie. Kritizovaný demokratický deficit by zmenšilo udělení větších pravomocí Evropskému parlamentu i Komisi. Strany se rozdělily na ty, které zastávaly „gaullistický názor“, tedy *l'Europe des Etats* a ty, které chtěli supranacionální charakter. V kampani k volbám v roce 1994 Tapie prosazoval vzrůst pravomocí Evropského parlamentu a přímo voleného prezidenta EU, socialisté vsázeli na rozšíření hlasování kvalifikovanou většinou v Radě, UDF (*Union pour la démocratie française*) - RPR uplatňovala mezivládní princip a trochu více pravomocí EP. EP by podle nich společně s Radou kontrolovala Komisi.³⁸

Ve Francii často dochází k tomu, že volby do EP krátce předchází prezidentské volby a jsou proto jakousi předkampaní k prezidentským volbám a zkouškou jednotlivých kandidátů, zda mají nebo nemají šanci na úspěch a jsou ovlivněny domácími tématy přinejmenším stejně jako těmi evropskými. Vzhledem k uplatňovanému poměrnému systému zde mají šanci i menší strany a často se prostě zviditelňují na domácí scéně.³⁹

Jak rostla role Evropského parlamentu tedy pravomoci v hlasování o rozpočtu, procedura spolurozhodování pozice vykrytalizovaly hlavně při debatě o Smlouvě z Maastrichtu. Proti byly FN, PCF, část RPR a několik členů UDF, všichni chtěli *Europe des patries*.⁴⁰

V roce 1997 se konaly volby. Předcházela jim velice vzrušená, zmatená a leckdy i pěkně matoucí veřejná debata. Chirac rozpustil Parlament o deset měsíců dříve než měl s odůvodněním, že potřebuje mandát pro vládu, aby započala ekonomické zotavení země a zajistila splnění konvergenčních kritérií. Když však zvítězila středo-levicová koalice Zelených, socialistů a komunistů a premiérem se stal Lionel Jospin bylo jasné, že konflikt mezi Chiracem a Jospinem je na obzoru. Šlo o krácení či nekrácení veřejných výdajů. Celá kampaň se nesla spíše v duchu potřeby vytvoření pracovních míst než přímé kritiky Unie.⁴¹

Nástup Mitteranda do Elysée znamená zásadní obrat ve francouzské zahraniční politice, neboť po 23 letech levicový prezident vystřídal pravicové nebo středo-pravicové vůdce. Politika ve Francii je stále velice ovlivněná de Gaullovým odkazem. Pro levici je těžké sjednotit se na evropské úrovni, protože takový britští labouristé mají zcela jiné názory na evropskou integraci než francouzská levice. Komunisté mění svůj postoj od agresivního

³⁸ Guyomarch A., Machin H., Ritchie E., *France in the European Union*, London, 1998.str..76.

³⁹ Tamtéž str.77.

⁴⁰ Tamtéž str.80.

⁴¹ Tamtéž..s. 81.

stalinismu 50. let ve spolupráci se sociálními demokraty let 70. a těsně před Mitterandovým zvolením se vrací ke své původní koncepci odmítání, hlavně vůči supranacionalitě Společenství.⁴²

2.2. Vývoj názorů jednotlivých politických stran

2.2.1. MRP Mouvement Républicain Populaire

MRP vždy projevovala společně s příbuznou Křesťanskou stranou velké a upřímné nadšení pro budování společné Evropy a pro ideál spolupráce a tím zadržování komunismu. Podle nich tedy členství v ES sloužilo Francii k dobrému.

Jeden z význačných členů Robert Schuman byl politikem MRP pro mezinárodní záležitosti. MRP společně se socialisty tvořila podporu ES v Parlamentu. V průběhu páté republiky si stále udržela své nadšení pro evropskou věc a prosazovala posílení ES, ale její vliv značně poklesl, když pět jejích ministrů rezignovalo z vlády Ch. de Gaulla po jeho kritice Společenství. Postavili sice svého protikandidáta, kterému se podařil překvapivý tah a svého protivníka jistě zaskočil. Lecanuet postavil svou kandidaturu zcela na evropských tématech a dostal 15,8 procent hlasů s čímž Ch. de Gaulle jistě nepočítal a přinutil ho tak k potupnému druhému kolu, kde už ovšem svůj úspěch nedokázal dotáhnout do vítězného konce.

Centre des démocrates sociaux vzniklá v roce 1976 z *Démocrate et Centre démocrate et le Progres* byli součástí koalice s UDF a snažili své přesvědčit své koaliční partnery k větší vstřícnosti k integraci.

V roce 1995 se CDS změnila na *Force Démocrate* a stala se součástí *Christian european Christian Democrat People's Party*, která má za to, že rozšíření trhu na celoevropský musí nutně doprovázet také adekvátní ochrana spotřebitele. FD se ovšem chovala trochu zmateně, když v roce 1984 ve volbách do EP podpořila kandidáty UDF-RPR, ale v roce 1989 šla do voleb s vlastní kandidátkou v čele s Simone Veil. To znamenalo konečnou separaci od UDF s vytvoření vlastní strany UDC a v roce 1994 se stali součástí pravo-středové strany vedené Dominiquem Gaudiou.⁴³

⁴² David S. BELL, *Contemporary French Political Parties*, London, Crom Helm Ltd., 1982, s. 165.

⁴³ A. GUIYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 82 – 83.

2.2.2. Konzervativci

Tato strana vzniká zcela účelově v roce 1947, aby na politické scéně podpořila zájmy generála De Gaulla a prosazovala jeho názory také na parlamentní půdě. Sdílela od začátku silnou nechuť svého duchovního vůdce k ES, který považovala za mišmaš bez jasného směru. Proto také při všem hlasováních o evropské integraci byli vždy zásadně proti a to jak proti ES, tak i proti Euratomu i EDC, které viděli jako hrozbu pro suverenitu Francie.⁴⁴

Když se ale v roce 1958 octli u moci, uznali (podle De Gaullovi vzoru) pragmatické výhody členství v evropských strukturách. Snažili se o co největší možné posílení Francie a její modernizaci, důraz kladli na silnou a nukleárním potencionálem vybavenou francouzskou armádu. Byli silně v opozici proti hlubší evropské integraci a prosazovali spíše mezivládní spolupráci, slabé centrální evropské instituce a málo společných politik, pokud možno pouze ty, týkající se obchodu a zemědělství.

Postupem času se ale i tato strana stává více a více otevřenou, dokladem toho je např. mírná podpora vstupu Velké Británie do ES.⁴⁵

Strana se přetvořila do dnešní RPR. Co se týče jejích návrhů a postojů silně se jí např. nelíbila reforma institucí obsažená v tzv. Tindemansově zprávě ani Genschor-Colombův návrh na posílení pravomocí EP i Komise.

Významnou osobností této strany je samozřejmě pozdější prezident Jacques Chirac, který zkoušel hrát na kartu francouzského sebeurčení, ale u širší veřejnosti s tímto tématem neuspěl. Této štafety nakonec se nakonec chtivě chopil Jean-Marie Le Pen, který z ní dokázal vyždímat maximum.

RPR přestože nebyla přímo stoupencem integrace ve smyslu politickém podporovala volnou ekonomiku. V roce 1980, kdy se vytvořil jednotný evropský trh začali zákonodárci pociťovat vzrůstající tlaky na rozšíření měnové a sociální politiky.⁴⁶

V *Un manifest pour l'Union des Etats de l'Europe* vyjádřili svou podporu rozšiřování, ale ne prohlubování, opozici posílení institucí na úkor státu a rozšíření stávajících politik, které podle RPR znamenaly překážku pro nové členy z východu.

Když v roce 1992 probíhalo referendum o smlouvě z Maastrichtu RPR vyjádřila své vzrůstající obavy hlavně z části smlouvy, která umožňovala hlasovat každému obyvateli bez

⁴⁴ Tamtéž, s. 83.

⁴⁵ Tamtéž, s. 84.

⁴⁶ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 85.

rozdílu národnosti či občanství, což by podle francouzského volebního zákona významně ovlivnilo volby do Senátu. A také rozšiřování pravomocí Unie v oblasti imigrační a vízové politiky, neboť problém imigrace a integrace rozdílných etnických skupin do většinové společnosti je ve Francii i dnes velice ožehavým tématem, jak jsme se mohli přesvědčit během nepokojů z podzimu tohoto roku 2005.

Strana se díky tomu rozštěpila, takže zatímco Chirac nakonec Maastricht podpořil, aby tím zároveň posílil své šance v prezidentských volbách, jeho spolustraníci Phillipe Séguin a Charles Partie byli v čele kampaně za jasné NE. Brojili proti společné měně a hráli na strach z nekontrolovatelné imigrace. Chirac stejně jako Balladur v prezidentských volbách zaujali smířlivý postoj.⁴⁷

Novou etapou se stala Nezávislá republikánská strana kterou vytvořil Giscard d'Estaing. Ten byl aktivní na evropské scéně, podporoval EMS a zařídil formální ukotvení evropských summitů Evropské rady, jako setkání hlav států jednajících o zásadních otázkách vývoje Společenství.

Naproti tomu, UDF zastávala silnější pozice institucí, ekonomickou a měnovou unii a hlubší politickou integraci.⁴⁸

2.2.3. Front national (Národní fronta)

Národní fronta nebyla vždy nutně antievropská. Ale sázka na euroskepticismu se ukázala být velmi výhodná, a tak se jí FN s chutí chopila.

Pro FN v podstatě Evropa trpí a je sužována stejnými problémy jako drahá Francie tedy hrozbou komunismu, socialismu, nekontrolované imigrace, úpadku morálních a sociálních hodnot a cizích kultur, které oslabují opravdovou Francii (Evropu). Na druhou stranu ale Evropa oslabuje výjimečné kvality francouzského národa a odzbrojuje průměrného Francouze, který se ale jen tak nedá! Podle této extrémně pravicové strany mezi hlavní problémy patří imigrace způsobená zrušením hraničních kontrol v rámci Schengenského prostoru, ztráta suverenity např. zavedením společné měny, bruselská centralizace, která oslabuje Francii. Maastrichtská smlouva a EMS jsou hrozbou národu a symbolem globalizace, stejně tak občanství EU je proti principům národa a zákonům republiky. Další věcí, kterou EU vyčítají je již zmíněný demokratický deficit a velká vzdálenost, která dělí

⁴⁷ Tamtéž, s. 86.

⁴⁸ Tamtéž, s. 88.

politiky a elity vůbec od obyčejných občanů. Rozšiřování sebou přinese volný pohyb osob z příliš mnoha nežádoucích států a přinese ztrátu identity, stejně jako se vytrácejí symboly státu (zavedení společné měny), a také velké náklady na plnění konvergenčních kritérií.⁴⁹

Nejlepší obrázek o politice FN vůči Evropě a jsem si udělala díky jejich programu, který mě chvílemi až rozesmál svou naivitou. Jenže pak jsem si uvědomila, že spousta lidí tomuto politiku uvěřila, stačí si vzpomenout na prezidentské volby a jde mi spíš mráz po zádech. Zde je tedy jeho zkrácené znění.

OBNOVENÍ SUVERENITY FRANCIE

FEDERÁLNÍ EVROPA ANEB ETAPA PŘEDCHÁZEJÍCÍ SVĚTOVÉ VLÁDĚ

SÁZKA NA EVROPU-KONEC FRANCIE

Evropská integrace začíná tím, že se nejprve komunitarizují obchodní otázky a nakonec To skončí útokem na národní suverenitu (Schengen, Maastricht, Amsterdam).

Vlády nikdy neodhalily pravý cíl, kterým je vytvoření superstátu a následný konec Francie. Bylo uděláno vše pro to, aby byla veřejnost oklamána.

Přijímáme-li, že se Francie stane pouze administrativní jednotkou, pro některé dokonce oblastí pobytu, něco jako Alabama nebo Dakota utopená v rozsáhlé Federaci podle Nového Světového řádu, budeme tedy muset přijmout fakt, že naše svobody, naše prosperita a naše zvyky zmizí. Je to volba, říkají někteří! Ano, volba předem naprogramované smrti!

EVROPA, TO JE KONEC POLITICKÉ SUVERENITY

Evropa Maastrichtu a Amsterdamu to je zřejmý konec politické suverenity. Názor Francie, názor Francouzů nebude vůbec brán v potaz. Možná už zítra naše zahraniční politika úplně zmizí...Naše zahraniční politika bude vedena nezodpovědnými bruselskými úředníky, nebude už nic jiného kromě společných strategií, postojů a akcí. Francie si neuchová své křeslo v Radě bezpečnosti OSN, do budoucna bude přiděleno evropskému reprezentantovi.

Francie nemá stejné zájmy jako její sousedé a naopak. Je to normální, dané jinou historií a zeměpisnou polohou:francouzská politika v Africe a ve Středomoří (odkud

⁴⁹A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 89.

získáváme značnou část dodávek ropy a zemního plynu) bude v nebezpečí neboť vše půjde přes Brusel neboli přes Washington.

EVROPA, KONEC EKONOMICKÉ PROSPERITY

Evropa Maastrichtu a Amsterdamu, to znamená konec ekonomické nezávislosti. Neboť prosperita Francie a Francouzů jim žádné starosti nedělá. Předstírají, že Jednotným trhem (1957), stvořili Evropu ekonomicky jednotnou. Tato myšlenka byla jistě velkorysá, její uvedení do skutečnosti však bylo katastrofické. ... Dnes je výsledkem ultra-liberální ekonomika pod vlivem Spojených Států, která přináší zisk anonymním finančním magnátům a někdy i zločincům (dolary z obchodu z drogami se properou skrz finanční instituce).

Evropská Unie upustila od silné ochrany obchodu. Celní tarify patří mezi nejnížší na světě (kolem 5 procent) a stále více odvětví je podrobeno kontrole WTA (zemědělství, textilní průmysl) neboli to znamená úplné otevření se okolnímu světu a neexistující účinnou legislativu chránící naše pracující a podniky před nezadržitelnou světovou konkurencí: jedna košile vyrobená ve Vietnamu přijde na 5F, ta stejná, ovšem vyrobená ve Francii na 50F. V Číně to jsou političtí vězni, kteří zadarmo pracují pro vývoz. (.....) V Pákistánu nebo v Maroku, děti vyrábějí koberce za méně než 50F.....

Spolupráce mezi evropskými státy téměř pokaždé vyústila v nesporný úspěch, na který žálí druhá strana Atlantiku, jako např. projekty Ariáne, Airbus, Eurocopter (tyto helikoptéry byly odmítnuty Tureckem, kandidátskou zemí EU...ale vazalem Spojených států amerických) a další plody technické spolupráce v specifických oblastech, jako je spolupráce v oblasti nukleární energie CERN nebo evropská vesmírná agentura ESA.

EVROPA KONEC POTRAVINOVÉ NEZÁVISLOSTI

Díky vytrvalé práci našich zemědělců je Francie druhým největším světovým vývozcem zemědělských výrobků, její zemědělská produkce představuje téměř 30 procent produkce evropské. Ale nic z toho, co Francie dokázala v této oblasti, Evropu nezajímá. Aniž bychom to věděli, jíme opravdu evropsky. Klíčový sektor naší ekonomiky je tak vážně ohrožen. Bruselská Komise dovoluje bezcelní dovoz amerických výrobků (např. obilí), vyjednává dohody, jako např. tu z Blair House z roku 1992, která omezuje evropské vývozy, a zcela otevírá náš trh americkým dovozům a asijské trhy definitivně opouští a nechává je napospas Spojeným Státům.....

EVROPA BRUSELU, FINANČNÍ KRACH

Zvyšování pravomocí Unie vede k navyšování rozpočtu. Financování členskými státy odhlasované každý rok národními parlamenty bylo nahrazeno tzv. vlastními zdroji, schvalovanými jediné evropskými institucemi. Mluvíme o ekologické dani, jako je daň z pohonných hmot (cena pohonných hmot ve Francii je z 83 procent tvořena daní). Zvýšení komunitárních výdajů (o více než 107 procent mezi lety 1988 a 1997) sebou nese neustálé zvyšování příspěvku členských států (téměř 100 miliard franků kontra jeden jediný v roce 1970).

EVROPA, TO JE KONEC SOCIÁLNÍ JISTOTY

Evropa Maastrichtu a Amsterdamu to je konec sociální ochrany v národním rámci: je to 18 milionů nezaměstnaných a 50 milionů chudých. Od roku 1993, Evropská komise hledá, jak by mohla řídit politiku zaměstnanosti. Její metody? Stále více mondialismu = globalizace a liberalismu. Vytváření pracovních míst pro ni znamená stále větší otevření hranic, stále více konkurence: „*Evropská unie na cestě k tomu, jak se stát prvním ekonomickým světovým prostorem*“ (Gerhard Schröder, německý kancléř, Bundestag, 6 dubna 2000)....

OD EVROPY – CEDNÍKU K ZATOPENÉ EVROPĚ

Není třeba příliš zdůrazňovat fakt, že Evropská Unie tím, že neustále rozšiřuje svobodu pohybu na hranicích, podněcuje imigraci. Smlouva ze Schengenu z roku 1985, inspirovaná touto politikou a vzniklá v podmínkách, které tajily skutečný záměr jejích autorů, (ratifikovaná ve Francii v roce 1993 vládou Balladura - Pasqua) zaintegrovaná do Smlouvy z Amsterdamu, podrobuje kontrolu na francouzských hranicích schengenskému systému.

Smlouva z Amsterdamu potvrzuje, co začala již smlouva z Maastrichtu, tedy komunitarizace vnitřních věcí (víza, povolení k pobytu, žádosti o azyl). Brusel tedy od této chvíle rozhoduje, kdo vstoupí a kdo zůstane na francouzském území: článek 73 J a 73 K smlouvy z Amsterdamu předvídá, že Evropská rada určí ustanovení vztahující se k překročení vnějších hranic členských států a také mechanismy a kritéria pro žádosti o azyl podané v některém z členských států žadatelem z třetího státu.

FRANCIE, ŘÍDÍ SVŮJ OSUD

EVROPU BRUSELU JIŽ NENÍ MOŽNÉ ZREFORMOVAT

Mezi udržením své nezávislosti a rozpuštěním v magma euromondialistů, teď už pro Francii nezůstala žádná třetí cesta. I malé národy jako baltské republiky, vzniklé rozpadem SSSR,

znovu obnovily atributy své nezávislosti (měna, hranice). Francie by se musela kvůli svému přežití, stáhnout do evropského kokonu, hospicu národů, které se vzdali své svobody! My odmítáme tato falešná řešení! ... Naše země musí co nejrychleji vystoupit Evropy Bruselu. Tato Evropa je definitivně nereformovatelná. Stalo se nemožným, vymotat se ze pout, které rdousí naši zemi. Přetneme definitivně tento gordický uzel

SUVERENNÍ FRANCIE

Protože bojujeme především za zachování a v první řadě za obnovu Francie, za tento úžasný poklad tvořící naši vlast, které jsme potomky, jsme si také vědomi toho, že evropské národy mají stejnou civilizaci a musí čelit stejným světovým hrozbám.

Suverenita je pro národy to, co svoboda pro jedince, bez suverenity zbývá jen závislost a poroba. Spolupráce mezi evropskými národy spočívá na suverenitě všech národů, které tvoří geografickou Evropu. Ale jsou to svobodné národy, které se spojují, nejsou nuceny se podrobovat ničemu proti své vůli a rozhodnutím přijatých ostatními státy.

V ekonomii nejsme nepřátelští pružné spolupráci s ostatními státy Evropy ale pouze za podmínky, že náš národní a evropský trh ve svém celku budou chráněny před bezuzdnou konkurencí liberalismu útočící jménem globalizace. ”.

Norsko, které dvakrát odmítlo vstoupit do Evropské unie roce 1972 a v roce 1995, tímto vůbec neutrpělo, obchoduje se zbytkem Evropy a má jednu z nejvíce prosperujících ekonomik na kontinentu.....

OBRAŤME SE VEN

Osvobozena od Evropy Francie bude moci využít svých trumfů, vést velkou politiku v oblastech, v kterých disponuje množstvím opěrných bodů, zanedbávaných po více než 40 let:

- v Pacifiku, díky polynéským a kaledonským územím
- v oblasti Středozemního moře, kde máme privilegované vztahy v rámci “ latinské unie „ s Portugalskem, Španělskem, Itálií a Rumunskem.
- s latinskou Amerikou společný románský základ vytváří výhodu pro Francii a jsme zde přítomni díky Antilám a Guayaně.
- černá Afrika,
- Québec, šest milionů lidí francouzského původu, 1,5 milionů km2 disponuje ohromným přírodním bohatstvím.

OBNOVENÍ SUVERENITY FRANCIE

VYBERME SI NEZÁVISLOST

1. Vystoupit z Evropské unie

2. Znovu získat atributy suverenity

Francie znovu získá atributy své suverenity :

- vlastní měna a tedy řízení vlastní finanční a ekonomické politiky
- řízení daňového systému;
- volné nakládání s vlastní armádou;
- řízení imigrační politiky;
- kontrola hranic, umožňující obchod s ostatními zeměmi, ochraňující náš průmysl a zemědělství
- prostředky potravinové nezávislosti;
- osvobození vnitřního práva od odvozeného práva evropského, podřízeného nadnárodním institucím (Komise, Parlament, evropský soudní dvůr).

Francouzi už nebudou muset platit účty bruselské byrokracii. Příspěvky ušetří každoročně skoro 100 miliard franků, aktuální výši příspěvků naší země do evropského rozpočtu

3. zrušit zákon, který umožňuje každému občanu Unie hlasovat v cizích státech

Znovu pouze francouzští občané budou moci hlasovat , princip, který byl porušen zákonem umožňující hlasovat všem obyvatelům Unie v regionálních volbách

HÁJIT NAŠE NÁRODNÍ ZÁJMY

4. znovu ustanovit vojenskou suverenitu Francie

5. neuznávat zmínku o občanství Evropské unie

Občanství je spojeno s národností., která vyplývá sama ze suverenity. Neexistuje žádný evropský stát. Tato zmínka, představená v Římské smlouvě smlouvou z Amsterdamu, bude neúčinná díky vypovězení těchto smluv Francií,

6. Znovu zavedení národní politiky kontroly hranic

.....

UDĚLAT Z FRANCIE PŘEDNÍ EVROPSKOU VELMOC

7. rozvíjet legitimní spolupráci mezi evropskými národy

Na druhou stranu si Francie uchová všechny formy spolupráce vzniklé mimo evropské instituce jako Airbus Industries, Ariane Espace, nepočítajíc určité programy spolupráce kulturní, vědecké, technické a justiční atd.

8. udělat z Francie znovu model pro ostatní národy

Přestože někteří tvrdí opak, naše země má prostředky, jak se stát nezávislou mocností :

- jsme čtvrtá ekonomika na světě,
- máme armádu která ještě nebyla úplně rozpuštěna a disponuje nukleárními zbraněmi
- máme výjimečnou geografickou polohu v Evropě
- vlastníme 560 000 km' zámořského území
- disponujeme stálým členstvím v Radě bezpečnosti OSN
- máme stále silný vliv v některých oblastech světa

Nemusíme se bát jít nezávislou cestou, stejně jako je to přání mnohých lidí. Státy, které zůstali v Evropské unii nám v podstatě nemůžou uložit žádné účinné sankce.

Naproti tomu, tím, že se Francie osamostatní se znovu stane příkladem pro ostatní státy Evropy. Byla jím od 17.století, kdy náš stát byl modelem pro ostatní. Francouzi si udrží to, co představuje jejich zvláštnost v Evropě, kontinent, na kterém se zrodil koncept národního státu.

Pouze svobodné národy, mocné a suverénní vrátí evropské civilizaci její lesk ve světě.⁵⁰

2.2.4. Parti Socialiste (sociální demokraté)

Socialisté byli už z historického hlediska mezinárodně orientováni , kromě několika málo radikálních jedinců, kteří ES viděli jako kapitalistickou organizaci ničící socialismus ve Francii.

Do roku 1980 evropské téma nezpůsobovalo žádné roztržky uvnitř ani vně politických stran a socialisté nebyli výjimkou. V roce 1981 přichází ještě větší uklidnění a Mitterand zde uplatňuje svůj vliv.

V průběhu 4. republiky se socialisté pod názvem SFIO vedení Guyem Molletem stali členy koalic s centristy a podpořili mnoho důležitých hlasování jako hlasování

⁵⁰ www.frontnational.com, Programme - SOUVERAINETÉ – EUROPE, originál viz. přílohy

o ESUO, Marshallova plánu, NATO, Euratomu, ES atd neboť členství v těchto organizacích mělo pomoci budování a rozšiřování socialismu⁵¹.

U sociálních demokratů můžeme rozlišit dvě fáze:

1. padesátá léta, která sebou nesou antikomunismus studené války
2. naproti tomu 70. léta a politika *detente*, kdy dochází k přeskupení levice.

Přistoupení Velké Británie znamenalo nárůst strachu z možného amerického vlivu na ES prostřednictvím právě Velké Británie, která vždy udržovala se spojenými Státy nadstandardní vztahy. V referendu doporučili svým voličům nehlasovat vůbec, protože považovali referendum za Pompidův manévr, jak ukázat roztržičnost levice a potvrdit svou vlastní moc. A protože nakonec nehlasovalo více než 40% voličů toto rozhodnutí neobyčejně posílilo postavení PS v rámci francouzské levice. Socialisté podporují přímé volby do Evropského parlamentu ale naproti tomu, kvůli ochraně francouzské ekonomiky prosazují spíše tvrdší podmínky pro přistoupení dalších států⁵².

V roce 1973 vzniká Společný program levice společně s komunisty, který se snažil zachovat svobodu státu rozhodovat, zároveň kritizoval kapitalismus bující v EU a vzrůstající demokratický deficit také v něm stálo, že se zúčastní budování ES a budou se snažit obhájit zájmy pracujících a zároveň udržet dostatečnou svobodu k provádění vlastní ekonomické politiky. Teprve když v roce 1977 tento program padl došlo ke změně socialisté se začali přirozeně soustředit hlavně na sociální politiky EU⁵³.

V roce 1973 kongres strany v Bagnoletu diskutoval o tomto programu, v kterém eurooptimisté viděli jasný budoucí přístup, ale po pravdě obsahoval spíše vágní formulace a nic konkrétního⁵⁴.

V roce 1976 se konaly volby do EP. Mitterand k tomu tehdy prohlásil: „*Parlament už existuje. Taková je realita. Musíme vědět, jak bude volen. Přímé volby mu zajistí prestiž a autoritu, které teď postrádá. Rozhodnutí padlo v Bagnoletu. Musí zde existovat síla, která vytvoří protipól k síle kapitálu. Evropa bude buď socialistická nebo vůbec ne a teď přišel čas vydláždít pracujícím a intelektuálům cestu do evropských institucí.*“⁵⁵

⁵¹ A. GUYOMARCH, H. MACHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 90.

⁵² ⁵² D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s. 167.

⁵³ A. GUYOMARCH, H. MACHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 91.

⁵⁴ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s. 168.

⁵⁵ L'Unité, 1976.

Dále se Mitterand vyjádřil u příležitosti odmítnutí Tindemansově zprávy: “ *Evropa je především společný trh. Musíme začít s tím, co máme k dispozici. Tato Evropa je částí našeho dědictví...Společná zemědělská politika selhala kvůli světovému kapitalismu, který vkročil do další fáze své expanze. Selhala kvůli neexistenci společné monetární politiky. Selhala kvůli de Gaullovi. Dnes hrozí nebezpečí od Americké nebo Atlantické Evropy. čas pro Evropany právě dozrál. Zvláště Západní Německo považuje Evropu za prostředek ne za konečný cíl. Pouze socialismus je schopen vrátit Evropě elán, vitalitu a kreativitu.*⁵⁶

V roce 1978 PS vydala manifest k evropským volbám obsahující tyto body:

- Odmítnutí dalšího rozšiřování pravomocí
- Podpora demokratizace evropských institucí
- Podpora reformy CAP, přičemž musí být zajištěna ochrana domácích produktů a minimální ceny
- Posílení regionální politiky a opatření nutné k udržení vysoké životní úrovně

Volby proběhly v roce 1979 a výsledek byl trochu zklamáním. Na počátku kampaně výzkumy ukazovali 29,5 procent, ale nakonec získali pouze 21,5 tedy 21 křesel.

K této situaci jistě přispělo i to, že krátce před volbami v dubnu 1979 proběhl kongres strany v Metz a zde se strana názorově rozštěpila na tři skupiny:

- CERES vedená Jean Pierre Chevénementem
 - proti rozšiřování pravomocí
 - proti rozšiřování a přijímání nových členů
 - prosazovali kontrolu mezinárodních společností
 - růst celních tarifů
 - převládl názor, že evropské instituce nemohou být využity v boji za socialismus⁵⁷
- Rocardisté vedení Michele Rocardem
 - Kapitalistickou Evropu lze porazit na evropské úrovni a vybudovat tak Evropu pro pracující
- Mitterandisté
 - Ano rozšíření pravomocí ale pravomoci by neměly přesahovat moc národních parlamentů

⁵⁶ ⁵⁶ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, citováno J. Hutzinger, s. 170.

⁵⁷ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s.170.

- Evropa pro pracující⁵⁸
- Francie musí být otevřená světu
- Římská smlouva je sice kapitalistická, ale Francie bude bojovat za zájmy pracujících (nezaměstnanost, redukce pracovní doby, demokracie, základní lidské svobody)
- Boj proti kapitalismu a mondialismu
- Boj proti regionálním rozdílům ve vývoji⁵⁹

V osmdesátých letech se prosazovala myšlenka ve stylu, kdo nejde s námi jde proti nám aneb převedeno na evropské poměry, buď budeme mít Evropu socialistickou nebo ať vůbec není. Socialisté doufali, že Evropa bude provádět sociální reformy a že je tedy Francie nebude muset prosazovat (tedy nést odpovědnost) sama. Tento předpoklad se ale k jejich lítosti nepotvrdil. A tak v tom Francie zůstala sama. Uvažovali tedy o tom, že by Francie mohla vystoupit z EMS, devalvovat frank, ale tím by začala krutou obchodní válku se sousedními státy, proto od tohoto nápadu na naléhání Mitterand upustili. Naopak došlo k omezení výdajů a zavedení přímých opatření jak dostat ekonomickou krizi pod kontrolu. Tato evropská vize se pak stala jádrem Mitterandova prezidentství. Naproti tomu strana váhala a např. na celoevropském zasedání socialistů odmítla podpořit zavedení procedury spolurozhodování v EP, ale podpořili zavedení sociálního programu jako nutného k vyvážení negativních efektů jednotného evropského trhu.⁶⁰

Nepodporují již tak jednoznačně francouzskou orientaci na osu Paříž-Berlín. Zůstávají stále ostražití vůči Británii, které moc nedůvěřují kvůli jejím zvláštním vztahům s Spojenými státy. Soustředí se na prosazování lepší regionální a sociální politiky. Prosazují tvrdé podmínky pro nově přistupující státy. Jsou odhodláni tvrdě bránit EMS a přijímat v případě potřeby i drastická opatření. K jejich evropským spojencům nepatří ani Britové ani Němci spíše románské národy jako Italové, Španělé ale také země Beneluxu či Řekové.⁶¹

Po roce 1990 jeho vliv Mitteranda ale nezadržitelně klesá a tím se zvedá vlna kritiky hlavně v oblasti ekonomiky a sociální politiky.

V referendu z roku 1992 se vyslovili pro ANO mimo malé skupiny sdružené kolem CEPES, která se bála dominance Německa.

⁵⁸ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s. 172.

⁵⁹ F. MITTERAND, *Socialistický projekt pro Francii*, 1980.

⁶⁰ Tamtéž, s. 92.

⁶¹ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s. 174.

V roce 1994 ve volbách do Evropského parlamentu samostatně kandidovali Bernard Tapie za Energie Radicale a Chevenement za *l'Autre Politique*.⁶²

Společná deklarace o Evropské unii z 16.12. 2005

Vyjadřujeme vroucí přání, aby Evropská unie dokázala najít východisko z krize, do které se propadla před několika měsíci.

Návrhy předsedající země Unie týkající se finanční perspektivy na období 2007-2013 nedovolují provádět její politiky.

V situaci, kdy návrh rozpočtu přijatý Evropským parlamentem pro rok 2006 odpovídá 1,09% HDP Unie se návrh předsedající země na 1,03% nezdá adekvátní.

V podstatě návrhy předsedající země by mohly omezit ekonomickou a sociální soudržnost na společném území Unie, oslabit princip solidarity na úkor národního egoismu, riziko zabránění obnovení Lisabonské strategie potřebné finanční podpory a nechat bez řešení problémy strukturální reformy a britského příspěvku a spravedlivého rozdělení nákladů na rozšíření..

A navíc, nedovolují, jak oznámila předsedající země, reorientaci Společné zemědělské politiky na projekt harmonického a trvalého rozvoje.

Evropa bez ambicí a založená na vizi mezivládního principu je v nebezpečí. My, sociální demokraté navrhujeme Evropu otevřenou, moderní, rozšířenou a solidární, hodnotu přidanou národním politikám, jedinečný a výjimečný nástroj v multilaterálním světě.

Abychom odpověděli na nutnost rozšíření v roce 2004 a zavedení politik nezbytných k ekonomickému a sociálnímu rozvoji, Evropská unie musí disponovat rozpočtem přiměřeným těmto potřebám.

Konečně, aby rozpočet Evropské unie vyhověl těmto ambicím, vedoucí představitelé členských států musí zachovat princip demokratického rozšíření, zvláště na půdě Evropského parlamentu.⁶³

⁶² Tamtéž, s. 93.

2.2.5. PCF - Parti Comuniste Francaise (Komunisté)

Komunisté jsou ve svých názorech na evropskou integraci velice stálí. Stále zůstávají byli jsou a s největší pravděpodobností i budou protievropsky naladěni stejně. Propagují že hájí francouzské zájmy a EU vidí jako kapitalistické monstrum, které vytvoří ráj pro americké společnosti a zájmy pracujících tak budou totálně zničeny.⁶⁴

PCF byla už od začátku proti projektu evropské integrace, počítaje v to také projekty jako Marshallův plán, NATO atd. V historii PCF se vždy střídá období totálního odmítání (50. léta 20. století) integrace a praktičtějšího přístupu (70. léta 20. století).

- Podpora mezinárodního proletariátu = podpora zahraničně politických cílů SSSR.
- Neměnná vnitřní organizace strany.
- Využívání nacionalismu⁶⁵.

Původní pohled na projekt evropské integrace byl, že je to produkt vojensko-politické aliance a byl vytvořen za jediným účelem, tedy aby se stal ekonomickou základnou pro NATO. Dalším faktorem je strach ze západního Německa, jako hrozby míru, a možné ohrožení pozic Francie v Evropě. ES jsou pro PCF nástrojem, jak si podrobit pracující monopolistickým kapitalistům⁶⁶. Tedy tři A – ES je antisocialická, antisovětská a antinacionální organizace. Společný trh je pouze výsledkem kapitalistickým snah o zničení ekonomik členských zemí. A nepříjemné je také to, že francouzský průmysl nemůže obstát v této konkurenci. Tyto myšlenky a názor na ES jako na nástroj americké dominance na evropském kontinentu byly shrnuty v tzv. „17 Thézích“, což byla v podstatě sovětská analýza ES⁶⁷.

Už v roce 1962 se ovšem prokázalo, že sovětští analytici se zmýlili a že společný trh byl nejen dokončen, ale že jeho fungování prospívá francouzské ekonomice, v rámci Společenství došlo k posílení francouzských pozic, De Gaulle zásadně odmítal supranacionalitu a tak komunistům nezbyla v ruce žádná karta k nalákání voličů. Bylo nutné si přiznat fakta a přizpůsobit se jim.

⁶³ www.parti-socialiste.fr, Déclaration Commune sur l'Union européenne 16.12. 05, François HOLLANDE, první sekretář du PS, Elío di RUPO, Prezident belgické du Parti socialiste belge, Piero FASSINO, Secrétaire de Democratici di Sinistra (Itálie)

⁶⁴ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 94.

⁶⁵ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s. 176.

⁶⁶ Tamtéž s. 177.

⁶⁷ Tamtéž s. 178.

V září 1962 tedy Moskva vydala novou verzi svých analýz vypracovanou specialisty z 22 zemí nazvanou tentokrát „ 32 Thézí „ aneb nový pohled na ES: odpovědi na rozšiřování trhů a vzájemnou otevřenost ekonomik je technologická revoluce, automatizace a nové metody výroby. Společný trh ale neřeší soupeření mezi imperiálními státy a rozpory mezi vzrůstem výrobních sil a monopolistickým rámcem, v kterém byly nuceny se vyvíjet. Neřeší to ani rozpory mezi kapitalismem a socialismem⁶⁸.

PCF se odchýlila od politiky SSSR tím, že uznala faktickou existenci ES jako realitu, s níž je nutno je smířit.

Charles Fitterman uznává nutnost ekonomické mezinárodní organizace, ale ne v rukou kapitalistů. Rok 1968 sebou přinesl podporu demokratizace institucí, rostoucí zastoupení odborů v Bruselu a komunističtí poslanci se dostávají a aktivně působí v EP.

„A tak tedy v roce 1969 uznáváme existenci společného trhu, neboť je to objektivní fakt a francouzská ekonomika je jeho součástí a změnit to by jí velmi uškodilo. Ale jiná věc je pokračování současné politiky Společenství, která jedná v zájmu monopolu kapitálu. Otázkou a výzvou pro celou západní Evropu je dát Evropě novou sociální a ekonomickou strukturu v zájmu veřejnosti.“⁶⁹

V letech 1958-1969 dochází ke změně postoje a to kvůli novým mezinárodním okolnostem (posílení socialistického tábora, mírová koexistence) i Ch. de Gaulle a jeho politika je vnímána v tomto období spíše pozitivně⁷⁰.

„Co je Evropa? Geografická skutečnost rozpínající se od Atlantiku až k Uralu, ekonomická a sociální realita složená z kapitalistických a socialistických států. Evropa jako geografický celek je politicky rozdělená. Prohlásit se za stoupence Evropy je nesmysl, nikdo nemůže být pro nebo proti geografickému faktu a ani podporovat současně dva rozdílné politické systémy.“⁷¹

Druhou významnou změnou byl pád teorie *absolute paupérisation*⁷², tedy že kupní síla pracujících v kapitalistických zemích stále klesá, což se ukázalo jako naprosto mylné, což vedlo ke změně postoje.

Třetí zásadní změnou je společný program s PS, o kterém jsem se již zmínila v části věnované PS.

⁶⁸ Tamtéž s. 180.

⁶⁹ Rochet WALDECK, *l'Avenir du Parti*, Paris 1969.

⁷⁰ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s.179.

⁷¹ Henry CLAUDIE, *La Révolution européenne, Economie et Politique*, 1962.

⁷² Pauperizace, zbídačování

Když v roce 1977 proběhly volby do Evropského parlamentu, PCF vystupovala jako obhájce francouzských zájmů proti německému průmyslu, který může za kolaps francouzského průmyslu i zemědělství.⁷³

*„Francouzi musí sami rozhodovat o svém osudu, suverenita musí zůstat Parlamentu a ne v Bruselu nebo ve Štrasburku.“*⁷⁴

Další integrace by vedla k centralizaci, zmizela i samostatná fiskální politika, kterou členské státy vzájemně sladily na veropské úrovni. Tento vývoj znamená, že konkurence je stále vyšší a monopoly užívají státní pomoc proti sobě navzájem. Integrace spěje do krize a Německo a Amerika z toho profitují.

Zásadní změna názoru není zcela jistě na obzoru. PCF stále věří, že rozpad EU je v budoucnu nevyhnutelný.⁷⁵

Prohlášení o projektu evropské ústavy Gilles Garnier, člena výkonného výboru PCF **Chceme Evropu sociální, demokratickou, mírumilovnou, feministickou, ekologickou a solidární**

.....

článek 1-3 , Unie nabízí svým občanům (...) jednotný trh kde vládne volná konkurence“ a je to zapsáno zlatým písmem v ekonomické organizaci Unie, která je zcela orientovaná tržním směrem...

Text nemění úlohu Evropské centrální banky. Pro nás by měla být ve službě zaměstnanosti, nástrojem, poskytovat půjčky pro země Unie, měla by být podrobena kontrole Evropského parlamentu a národním parlamentům. Stejně tak chceme, aby veřejné služby byly zapsány ve Ústavě jako jeden z evropských cílů jako takový, a ne jako odchylka od pravidel hospodářské soutěže.

Pro nás jsou rozhodnutí týkající se zahraniční a bezpečnostní politiky, stejně jako obchod se službami, který se dotýká veřejného zdraví, kultury a vzdělání, oblastmi, kde by se mělo hlasovat pouze jednomyslně, aby nemohly být zpochybněny.

....

Žádáme ratifikaci smlouvy referendem. Ale francouzská vláda musí zorganizovat debatu v celé zemi před tím, než vsadí na vytváření společné Evropy, a vzít v úvahu názor našich občanek a občanů před přijetím smlouvy. Žádáme velké změny směrem k větší

⁷³ D. BELL, *Contemporary French political parties*, London 1982, s. 182 .

⁷⁴ Comité Central du PCF, *Pour une France indépendante, une Europe démocratique, 20 propositions pour l'Europe*.

⁷⁵ Debatisse, *Europe et la France en jeu*

demokracii a zabezpečení sociálních, průmyslových a veřejných služeb, sekularizace a práv žen.

Naším cílem je Evropa, v které budou moci občané říci NE liberální Evropě a ANO Evropě demokratické, sociální, Evropě míru a svobody.

Francouzi velmi lnou ke své vlasti a jsou hrdí na svou originalitu.⁷⁶ Je však stále těžší, aby jejich hlas byl slyšet, když je třeba se spíše než do Paříže obracet na Brusel nebo Lucemburk. Ti, kdo mají v rukou kapitál velmi dobře vědí, že v rámci svého národa můžeme nejsnadněji uspokojit potřeby francouzského lidu a dokončit socialistickou transformaci. Není to náhoda, že kapitalisté nás tlačí na cestu integrace západoevropského bloku, kde ztratíme svou nezávislost a identitu. U této třídy je to pochopitelné kvůli jejich třídnímu původu, ale co u těch, kteří to dělají ve jménu socialismu? Jsme pro co nejtěsnější spolupráci s našimi sousedy a pro solidaritu mezi revolučními silami. Ale vzdát se Francie, abychom vytvářeli socialismus pod vedením mezinárodních kartelů a trustů? Začneme třeba u těch německých: nastolují dominanci bez jakýkoli překážek a naší země se tento problém týká také. Socialismus ho musí vyřešit!⁷⁷ Ano, milujeme Francii a chceme pro ni nádhernou budoucnost. Milujeme pracující lid Francie a chceme s ním a pro něj budovat socialismus. Tyto dva boje jsou navzájem neoddělitelné. Prolínají se a jdou ruku v ruce. Socialismus se rozvíjí po francouzsku. Francie se rozzáří socialismem.⁷⁸

⁷⁶ Georges MARCHAIS, *l'Espoir au présent*, Paris 1980, s. 130.

⁷⁷ Tamtéž, s. 131.

⁷⁸ Tamtéž, s. 132.

3. Postoj veřejnosti

3.1. Veřejné mínění

V poválečných letech všechna moc spočívala v rukou elit a názor veřejnosti nebylo moc slyšet ani cítit v reálné politice.⁷⁹ Od roku 1980 můžeme pocítovat zvýšený zájem veřejnosti na politickém dění. Pro tento jev máme několik důvodů.

- V této době se rozšiřuje množství různých politik EU a tak občané začínají pozvolna vidět evropskou integraci spíše jako důležité téma.
- Dále vzrůstající pravomoci udělené TEU a SEA znamenali vyostření debaty a názorů na míru, rozsah a opodstatnění těchto přidělených pravomocí.
- Díky prezidentovi Mitterendovi se ve Francii poprvé rozvířila veřejná debata na téma evropská integrace v souvislosti s pořádáním referenda.

Evropská komise pořádá pravidelné výzkumy ve všech členských zemích a zkoumá, jak občané vnímají výhody a nevýhody členství své země v evropských strukturách, jaká je podpora integrace atd. Tyto průzkumy by nám však měly sloužit spíše jako orientační zdroj informací, protože se mění v závislosti na aktuálním politickém dění jako např. postoj farmářů při ohrožení jejich dotací tedy CAP nebo v době globálních ekonomických krizí, kdy lidé hledají snadného viníka a EU je snadný, oblíbený a viditelný terč.⁸⁰ Obecně ale můžeme konstatovat, že zakládající šestka je většinou více nadšená než země, které přistoupili později např. skandinávské státy.

Francie v průběhu doby prošla několika fázemi. Na počátku byla ze zakládající šestky ta nejméně proevropská, ale stále více než později přistupující státy, její postoj se mění z negativistických postojů v padesátých a šedesátých letech (viz. Lucemburský kompromis) v pozitivnější přístup v průběhu sedmdesátých a osmdesátých let až k dnešnímu stavu. Francie vždy preferovala politiku diplomacie a možná ne dost brala v potaz názor veřejnosti, což se projevilo v rozhodujících chvílích jako bylo hlasování v referendu o Ústavě.

Jednou z věcí, která zásadně ovlivnila názor francouzské veřejnosti na EU je Jednotná zemědělská politika, která pro zemi zemědělců jakou Francie bezesporu je, znamenala ohromný přínos za cenu ohromných finančních prostředků (více než polovina rozpočtu) a pro

⁷⁹ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 94.

⁸⁰ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 95.

EU velkou popularitu. Ale téma zemědělské politiky je tak komplexní a složité, že se jím nemůžu podrobněji zabývat.

Další skupinou, která vždy byla a je proevropsky naladěna je skupina lidí s vyšším vzděláním a s většími příjmy.⁸¹

Ve Francii proběhlo na evropské téma několik referend, z nichž tím posledním se budu zabývat podrobněji v kapitole o mých zkušenostech.

V roce 1972 prezident Pompidou vyhlásil referendum o vstupu Velké Británie, Dánska, Irska a Norska (které později ve vlastním referendu vstup odmítlo) ale nemělo příliš velkou politickou váhu, protože smlouva už byla v podstatě podepsána a tedy k tomuto referendu vedly hlavně politické důvody. Tedy šlo o to:

- předvést zatvrzelým gaullistům, že rozšíření bylo „vůlí lidu“.
- ukázat jasně kontrast mezi rozdělenou levicí a jednotnými gaullisty.
- hlavně posílit svou autoritu a vliv v Francii i v EU.

Při tomto referendu se jasně ukázali rozdíly mezi socialisty a komunisty na toto téma když 40 procent nehlasovalo, 36 procent hlasovalo ano a 17 procent ne.⁸²

Pak přišlo referendum o Maastrichtu v roce 1992, při kterém už debata veřejnosti byla mnohem živější a otevřenější.

V tomto období mezi ústřední témata patřila spíše otázka imigrace a status Korsické autonomie. Ústavní rada rozhodla, že pro schválení smlouvy z Maastrichtu je třeba absolutní většina v Shromáždění i Senátu + 3/5 většina v Kongresu (společné zasedání Senátu a Shromáždění). Dne 13. května 1992 Shromáždění hlasovalo takto: 398 pro x 77 proti, RPR se hlasování neúčastnilo.

Mitterand svolal toto referendum z prostého důvodu, že chtěl ukázat roztržičnost opozice a posílit svou vlastní autoritu. Položená otázka sice byla jasná, ale diskuze se nakonec zaměřila spíše na obecnější pojmy spojené s integrací jako otázka sjednocení Německa a možná nebezpečí z toho vyplývající, naopak rozpad Jugoslávie a otázka východní Evropy, reforma CAP a samozřejmě domácí témata.⁸³ Důvěra ve vládu i prezidenta klesala stejně tak jako důvěra politickým stranám a nebylo se čemu divit, zemí otrásaly korupční skandály, vzrůstala nezaměstnanost a Francouzi se začali bát o svůj dokonalý (relativně!?)

⁸¹ Tamtéž, s. 96.

⁸² A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 97.

⁸³ Tamtéž.

sociální systém (tady byly všechny normy EU nežádoucí). NE vyslovili jasně také farmáři (v opozici proti Mc Sharryho reformě CAP), lékárníci (nechtěli volný trh) a třeba také *Le lobby des chasseurs contre l'Europe*, kteří si nechtěli nechat vzít lov na tažné ptáky. Co se týče politických stran PCF a FN byli proti, RPR a UDF a Zelení byli rozděleni, jejich menšiny hlasovali pro NE. Spousta politiků hlásala přinejmenším zmatené postoje jako Phillipe Séguin, který hlasoval NE, ale přesto veřejně proklamoval svou oddanost Evropě. Pro ANO byli vládní strany a leadeři RPR a UDF. A tak výsledek byla nakonec víc než těsný. Ukázaly se tak skryté obavy běžného francouzského občana, který má strach ze stále více centralizovaného systému EU, z rostoucí byrokracie a začíná pociťovat důsledky evropských norem na vlastní kůži, jako např. bitva o nepasterizovaný sýr, cigára Gitane, bitva mezi Air France a Komisí atd. Možná svou roli sehrála také obava o národní identitu (zavedení evropského občanství, společná měna a strach z německé dominance).⁸⁴

Pět znaků rozdílů:

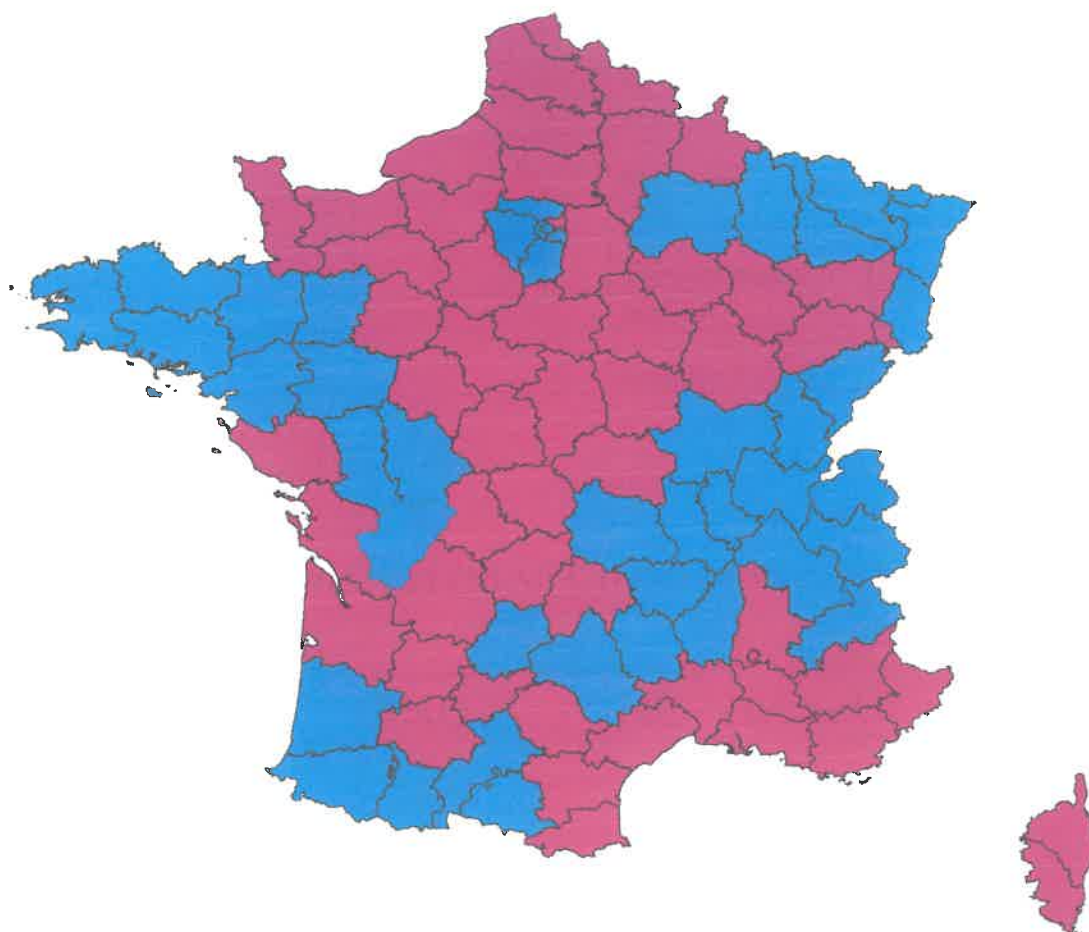
- Jak už jsem dříve zmínila, pro ANO hlasovali především lidé s vyšším vzděláním a z vyšší třídy neboli čím vyšší vzdělání tím větší podpora.
- U jednotných stran byli jednotní v hlasování i jejich voliči kdežto např. RPR byla rozdělena a zatímco leadeři hlasovali ANO ostatní vyznaní členové jako Pasqua nebo Séguin hlasovali NE a voličstvo je podpořilo.
- Liberálové kontra konzervativci např. ti, kteří jsou pro trest smrti a proti nošení šátků hlasovali většinou NE.
- Města kontra venkov, tedy ANO ve městech a NE na venkově, který se cítil být dotčen reformou CAP.
- Náboženství – katolíci většinou hlasovali pro ANO.

Dalším faktorem, který ovlivnil referendum byla nejistota lidí, že EU dokáže řešit masové problémy jako vysokou nezaměstnanost nebo vzrůstající rasové a etnické napětí.⁸⁵

⁸⁴ Tamtéž, s. 98.

⁸⁵ Tamtéž str.99.

Výsledky v jednotlivých krajích v referendu o Maastrichtu v roce 1992



Référendum de 1992 - Maastricht

■ Oui (43)
■ Non (53)

HLASOVÁNÍ V REFERENDU O EVROPSKÉ UNII PODLE POLITICKÝCH PREFERENCÍ (%)

ANO			NE	
Socialisté	74		Front national	95
Génération Ecologie	69		Komunisté	92
UDF	58		RPR	67
Levicově orientovaní	72		extrémní levice	82
Levice	57		pravice	68
ani levice ani pravice	53		extrémní pravice	83

Zdroj: *Le Figaro*, 20. září 1992.

REGIONÁLNÍ VÝSLEDKY REFERENDA O SMLOUVĚ O EVROPSKÉ UNII

Region	ANO		NE	účast
Alsace	65,58		34,41	29,63
Aquitaine	49,26		50,73	26,98
Auvergne	49,36		50,63	29,65
Bourgogne	48,71		51,28	29,99
Bretagne	59,85		40,14	27,76
Centre	46,1		53,89	26,4
Champagne-Ardenne	48,62		51,37	31,33
Corsica	43,27		56,72	44,69
Franche-Comté	50,26		49,73	27,32
Ile-de-France	54,44		45,55	30,03
Languedoc-Roussillon	46,4		53,59	28,75
Limousin	46,6		53,39	27,28
Lorraine	54,43		45,56	31,24
Midi-Pyrénées	57,67		48,32	27,02
Nord-Pas-De-Calais	44,28		55,71	27,49
Basse-Normandie	27,29		48,86	51,13
Haute-Normandie	44,91		55,08	27,69
Pays-de-la-Loire	53,6		46,39	27,75
Picardie	42,94		57,05	25,71
Poitou-Charentes	50,2		49,79	28,34
Provence-Alpes-Cote D'Azur	44,66		55,33	31,14
Rhone-Alpes	54,42		45,57	30,4

Zdroj: *Le Monde*, 22. září 1992.

Zajímavý je také průzkum nakolik lidé preferují zájmy francouzské před těmi evropskými:

Tak v roce 1984 50 % x 43%

1989 64% x 30%

1994 77% x 19% a 20% bylo pro zpomalení integrace

Celkově dochází k popularizaci a vyhranění názorů na evropskou integraci a odpovědi na tvrzení „Cítím se Evropanem, chci rozvíjet EU a mám důvěru v EU“ zůstávají spíše pozitivní⁸⁶.

Závěrem tedy můžeme shrnout, že pokud Francie měla shodné zájmy se zájmy EC (EU) a pokud ze členství jasně profitovala, rozdíly mezi stranami v názorech nebyly nijak markantní a evropské téma bylo spíše na okraji zájmu jak politiků, tak jejich voličů a nevzbuzovalo rozhodně žádné prudké vášně kromě PCF a FN. Postupem času se rozdíly stávají stále jasnějšími, jak dochází k rozšíření politik EU, přichází společná měna, přidává se rozměr regionální, sociální a bezpečnostní. V některých stranách dokonce kvůli tomuto tématu došlo k rozštěpení (de Villiers a jeho l'Union pour la France vzniklá odstěpením od UDF).⁸⁷

3.2.1. Rozšíření

Když se východní Evropa osvobodila od pout komunismu nebyl tady žádný zázračný Marshallův plán jako po druhé světové válce, který by pomohl znovu vybudovat ekonomiku postižených států, a tak veškerá zodpovědnost zůstala na západní Evropě. Už v průběhu jednání o asociačních později přístupových smlouvách se objevili rozpory zejména v oblasti textilu a zemědělství, kde sama EU měla přebytky, které potřebovala exportovat, a také spoustu strukturálních a jiných problémů. Francie samozřejmě se svou zemědělskou tradicí byla v čele, a tak neváhala v roce 1991 zablokovat dohody kvůli své nespokojenosti s kvótami na maso. Nebylo lehké vyvážit ekonomický a politický zisk vstupu nových členů. Sjednocení Německa sebou přineslo rozrušení rovnováhy a obavy Francie z možné a potažmo i logické dominance Německa nejen v rámci evropských struktur. Německo totiž samozřejmě ekonomicky expandovalo na východ a východní státy, přestože se báli dominance minimálně stejně jako Francie, chtěli z ekonomických i politických důvodů německou přítomnost.

⁸⁶ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 101.

⁸⁷ Tamtéž s. 102

Tedy v roce 1991 Německo navrhlo kooperaci v rámci Rady pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, tedy bezpečnostní garanci pro státy východní Evropy, protože moc jiných alternativ se nenabízelo. Došlo k uzavření asociačních dohod, i když to bylo spíše pro politické než ekonomické důvody. Německo povzbuzovalo i další investory v tomto regionu, ale Francie se zde necítila moc silná, zvláště když německé podniky byli daleko před francouzskými, porovnejme např. zisky a spolupráci VW se Škodou a aktivity Renault. Francie se snažila spíše soustředit na bilaterální dohody, kulturní výměnu, chtěla spíše prohlubování stávající integrace než rozšiřování a měla strach z těchto států, spíše svými názory podobnými chladnému severu. Např. Mitterand chtěl udržovat privilegované vztahy, ale ne plné členství, a jako jedinou alternativu, jak vyvážit ekonomickou dominanci Německa, viděl politickou pomoc, a tak se Francie cítila být advokátem některých kulturně spřízněných zemí jako Polsko a Rumunsko, takže nakonec začala podporovat plné členství těchto zemí a slíbila podporu vstupu Polska a ČR, tak brzy, jak jen to bude možné. Mitterand ale přehlížel veřejnost, a tak se nakonec stalo to, že Francie zablokovala obchodní koncese Polsku, Československu a Maďarsku kvůli ochraně francouzských farmářů a přestože se zbytek Evropy jasně shodl na nutnosti tyto dohody podepsat, Francie se zase jednou ukázala a svůj vliv ve východních státech ještě snížila. Další ukázkou rozdílných přístupů se stala Evropská banka pro obnovu a rozvoj. Francie sice tuto myšlenku podpořila, ale měla na mysli svůj oblíbený model statické ekonomiky, který si ale východní očividně neoblíbili tak jako Francie...

Rozšíření NATO probíhá mnohem rychleji než rozšiřování EU a vypadá, nejen v očích obyvatel, jako daleko důležitější historický moment. Bývalý nepřítel dnes stojí bok po boku. Naproti tomu rozšiřování EU se jeví spíše jako technický problém a vyvolává řadu otázek. Např. Bude EU v 25 členech schopná dynamického rozhodování? Neskončí to něco jako mini OSN, které se ukazuje v kritických chvílích jako bezzubé?⁸⁸ Nové přistupující státy jako Česko nebo Polsko jsou pro Francii málo evropské, jak ostatně naznačil prezident Chirac při své poznámce k angažovanosti Polska a dalších východních zemích ve válce v Iráku. Tyto státy si vstupem do NATO zajistili americkou ochranu z jednoho prostého důvodu – byla to jediná možnost. Žádná jiná čistě evropská ochrana prostě nabyla k dispozici.⁸⁹

⁸⁸ A. GUYOMARCH, H. MOCHIN, E. RITCHIE, *France in the European Union*, London 1998, s. 99.

⁸⁹ Tamtéž, s. 102.

Francie na to reagovala tím, že nechtěla připustit rozšíření jen o státy střední a východní Evropy jako Německo, které samozřejmě chtělo být obklopeno sousedy - členy Aliance i EU, ale chtěla se zaměřit více na jih tedy na Rumunsko⁹⁰.

3.3. Postoj K Turecku

Francie vždy spíše podporovala tureckou žádost o členství. Obě země podepsaly akční plán v roce 1998, který představil strategickou dimenzi turecko- francouzských vztahů. Francouzské společnosti patří k největší tureckým investorům, přestože je Francie až pátá v objemu investic. Jen v roce 2002 Turecko do Francie exportovalo zboží v hodnotě 2,12 miliard dolarů přičemž hodnota francouzského importu dosáhla na 1,17 miliardy. Francouzští turisté si Turecko velice oblíbili a Francie je čtvrtou nejnavštěvovanější zemí v množství turistů. Přesto, pokud šlo o konkrétní odpovědi na konkrétní otázky, francouzští představitelé zůstávali vyhybaví pokud šlo o konkrétní termíny, jestli a kdy začnou vstupní rozhovory. Mezitím ale francouzská pravice zaznamenala značné úspěchy a vyvolává antiislamické nálady. Např. podle výzkumu veřejného mínění IFOP publikovaném v le Figaro 13. prosince lidé ve Francii a Německu jsou spíše proti vstupu Turecka, přičemž obyvatelé Británie, Španělska a Itálie jsou spíše ve prospěch této myšlenky. Výzkum přinesl následující čísla: Francie: 32% pro, 67% proti

Francie, stejně jako např. Rakousko, oznámila, že o vstupu Turecka uspořádá referendum. Prvního října president Chirac požádal vládu o dodatek k ústavě, který by znamenal referendum před každým dalším rozšířením. Ale netýkalo by se to případu, pokud by země vstupovali v bloku jako např. Rumunsko, Bulharsko a Chorvatsko⁹¹.

Oponenti proti vstupu Turecka přednášejí těchto šest argumentů:

Ve Francii stejně jako v Německu někteří lidé neradi vidí, že by země, která se neúčastnila vytváření společné Evropy, měla jednou hrát důležitou, v podstatě jednu z nejdůležitějších, rolí. Turecko se svými více než 80 miliony obyvatel by bylo (podle stávajících pravidel o zastoupení na evropské úrovni) národem nejpočetněji zastoupeným v evropských institucích. Je třeba si též uvědomit několik faktů:

⁹⁰ N. GNESOTTO, *La Puissance et l'Europe*, s.104-105.

⁹¹ www.evropska-unie.cz

- Fakt, že Turecko se stane součástí ekonomické, ne politické Evropy.
- Ekonomickou slabost Turecka (Turecko HDP je na úrovni pouze 10% HDP 25 členských států Unie) a tak tedy pohltí většinu evropských fondů.
- Geografická poloha Turecka – 95% tureckého území se nachází v Asii a ne v Evropě.
- Charakter tureckého politického zřízení nezaručuje dodržování základních svobod.
- Převažujícím vyznáním je islám, přestože stát je oficiálně laický.

Přivrženci naopak vyzdvihují 4 zásadní aspekty:

- pomůže zajistit demokratizaci Turecka přistoupení Turecka do evropského procesu vytvoří most mezi Západem a Východem.
- Přistoupení zajistí stabilitu v regionu.
- A konečně, přistoupení Turecka je výhodné pro Francii, která je také laickým státem

Tyto otázky tvoří v současné době nezbytnou součást vnitropolitických debat. Důvody jsou jak ideologické tak strategicky politické.

Zde je pozice všech nejdůležitějších osobností politické scény o přistoupení Turecka do Evropské unie:⁹²

	PRO	PROTI
LEVICE	Jean-Paul HUCHON Dominique STRAUSS-KAHN Lionel JOSPIN Bertrand DELANOË François HOLLANDE Jacques DELORS Michel ROCARD Ségolène ROYAL Elisabeth GUIGOU Jack LANG Arnaud MONTEBOURG Noël MAMERE	Laurent FABIUS Robert BADINTER Henri EMMANUELLI Manuel VALLS Paul QUILES Hubert VEDRINE

⁹² Julian BREUIL, *Les politiques français et l'adhésion de la Turquie à l'Union Européenne*,

	Dominique VOYNET Marie-Georges BUFFET Olivier BESANCENOT Arlette LAGUILLER Ségolène ROYAL	
PRAVICE	Jacques CHIRAC Michel BARNIER Dominique de VILLEPIN Raymond BARRE Jean-Louis BORLOO	Jean-Pierre RAFFARIN Nicolas SARKOZY Jean-Louis DEBRE Alain JUPPE François BAYROU Edouard BALLADUR Nicolas DUPONT- AIGNAN Jean-Claude GAUDIN Philippe de VILLIERS Jean-Marie LE PEN

3.4. Mé zkušenosti z pobytu ve Francii

Během mého téměř desetiměsíčního pobytu ve Francii jsem měla samozřejmě možnost debatovat o politice, a to jak o obecných otázkách tak i konkrétně o projektu Evropské ústavy. Co se týče obecných témat, hodně zajímavá byla diskuze na téma extremismus, pravicový i levicový a zejména o komunismu. I když se to tak zcela netýká mé práce, myslím, že k dokreslení francouzského profilu to bude zajímavé. Většina, zvláště mladých lidí u nás vnímá komunismus spíše negativně a jako něco, co způsobilo naší zemi mnoho dnešních problémů a zcela změnilo život našich rodičů a prarodičů. My sami jsme to sice už moc nezažili, ale víme docela přesně, co znamenal tzv. reálný komunismus. Francouzi nikdy nic podobného nezažili, nedokáží pochopit, že někomu prostě sebrali majetek, nebo nemohl studovat kvůli původu svých rodičů, či nemožnost kamkoli cestovat atd. Pro ně je komunismus zajímavá myšlenka, která jen nebyla správně zrealizovaná a strana bojující za sociální práva.

Takže v konečném důsledku jsem získala pocit, že Francouzi a tím myslím obecně jsou sociálně a spíše levicově zaměřeni a svůj sociální systém považují(stejně jako např. systém školství) za nejlepší na světě a vzor pro ostatní státy. Problémem je, že Francouzi, bohužel díky svému občas lehce omezenému pohledu na věc, nevidí, že tento úžasný sociální systém nemůže fungovat do nekonečna zároveň s nekompromisními

požadavky odborů na ochranu zaměstnanců, růsty platů a krátkou pracovní dobou (zákon Aubry 1 a Aubry 2). Jednou to prostě nebude z čeho platit a pak už jim nepomůžou ani generální stávky!

K fenoménu stávek. U nás stávky zatím nezískali moc velkou oblibu. Možná je to tím, že jsme se dříve museli účastnit rozjásaných průvodů při příležitostech prvního máje atd., možná jsme my Češi příliš líní a radši zajdeme do hospody, kde má každý po ruce řešení všech problémů současné společnosti, zvláště je-li posílněn pořádnou dávkou našeho národního nápoje...Není tomu tak ve Francii. Z mého „barbarského pohledu“ je příležitost udělat si stávku něco v tom smyslu – máme dnes hezké počasí, co se jít projít ven, trochu si zakřičet, zazpívat, užít si atmosféry vzájemné sounáležitosti a hru na společného nepřítele (to vždycky sbližuje), popovídat si s přáteli a taková společenská událost. Samozřejmě je nutno poznamenat, že Francouzi jako rodilí revolucionáři věří, že svou stávkou něčeho dosáhnou (a je to pravda, protože vláda stále znovu a znovu jejich požadavkům ustupuje) naopak já takovou víru zcela nesdílím. Jenže ve Francii je stávka spíše zahájením dialogu mezi lidem a vládou spíše než krajní možnost. Prostě jiný kraj jiný mrav. Jak jsem poznamenala, jev je to velmi častý, a tak zatímco v Čechách si mlhavě pamatuji na stávku tramvají trvající půl dne

(a spoustu lidí naštvaných na organizátory stávky) ve Francii jsem měla možnost zažít jich během mého několika měsíčního pobytu kolem šesti, z čehož několik bylo zvláště vydařených, jako ta proti zákonu Fillon, při které stákovala půlka lyceí. Pravdou je, že kdybychom si my, jako studenti gymnázia udělali stávku, s největší pravděpodobností bychom všichni byli okamžitě vyhozeni ze školy za neomluvené hodiny a bylo by po stávkování...

A teď konkrétně k projektu Evropské ústavy. Francouzi dostali její plné znění do schránky a i my jsme si jeden výtisk vzali na poštu, ale chápu, že většinu lidí to od čtení spíše odradilo. Právníckými řečmi popsané dlouhé stránky, nic zábavného. Každopádně si myslím, že média se relativně snažila o prezentaci Ústavy a v televizi běželi pořady vysvětlující konkrétní dopady pro jednotlivé profese atd. Ale problém spočíval v tom, že debata o ústavě se zvrhla někam úplně jinam. Nešlo téměř vůbec o to, co ve smlouvě je, nebo není, ale jak ji jednotliví politici vykládali a vyhrožovali ohrožením francouzských zájmů a francouzského stylu života. Ze strany obyvatel pak o vyjádření dlouhodobé nespokojenosti s domácí politikou a referendum se stalo vítaným nástrojem, jak potrestat politiky a udeřit je v citlivém bodě. Proto by jistě bylo zajímavé položit si otázku, kolik lidí si Ústavu skutečně přečetlo, a jak ji rozuměli. Přiznám se, že ani mě se do čtení plného znění nijak zvlášť nechtělo. Ale udělala jsem to. Co potom obyčejný Francouz? A tak přestože debaty o politice patří ve

Francii k oblíbeným, na rozdíl od Anglie, měla tato debata vždy spíše emocionální charakter. Mezi obavy patřil např. sociální dumping z nových zemí, Evropa málo sociální a moc kapitalistická.⁹³

Možná také zapůsobil fakt, že všichni věděli, že stačí neschválit a celý zbytek Evropy se nám bude muset podřídit (jak lákavé, zase budeme něco vetovat a všichni se budou muset řídit podle nás!) možná i to, že ve vzduchu stále visel jakýsi imaginární druhý plán B, který ale neexistoval a nebo představa, že se to jen trochu přepíše (podle toho, jak chceme my) a všechno bude v pořádku. Každopádně referendum o Ústavě zcela jistě nebylo referendum o Ústavě nebo Evropě, ale o domácí politice. Smutné, ale je to tak. O to víc, že Francie je jedním ze zakládajících šestky, o to víc, že Francie je společně s Německem označována za motor evropské integrace. A jak dál? To se ukáže, jisté je, že souhlasím s kritiky, že pokud chceme, aby lidé mohli zodpovědně hlasovat o nové Evropské ústavě, pak by měla být jednoduchá a kratší. Možná by bylo lepší rozdělit ji na část týkající se detailních změn v institucích a zbytek dotýkající se více občanů. Pokud budeme realisty, musíme si přiznat, že jak může průměrný občan Unie hlasovat o rozdělení hlasů v Radě, kvalifikované většině a dalších institucionálních otázkách když podle výzkumů spousta z nich ani neví, jaké jsou instituce EU a jejich účel???

Francie prochází krizí. Stačí vzpomenout na bouřlivé nepokoje neboli nedořešený pod povrchem doutnající problém imigrantů a jejich nedostatečné integrace do francouzské společnosti, stále více se objevující rasismus z obou stran, sociální systém, školství. Jasně je to vidět na současné situaci, kdy nepokoje nabývají stále větších rozměrů. Protestanti chtějí přinutit vládu ke stažení kontroverzního zákona, který přináší pružnější pravidla pro trh práce. Umožní snazší propouštění mladých lidí do 26 let. Vláda věří, že tak uvolní trh práce. Studenti se zdráhají nazvat protest generální stávkou, kterou zažila Francie v novodobé historii jen třikrát. Nechtějí spor neúměrně vyhrotit. O další vyjednávání s vládou v tuto chvíli ale nestojí. Většina rozhněvaných demonstrantů si jej ztotožnila se všemi problémy, které se ve Francii nakupily za dlouhá léta odkládaných reforem.

Těžkosti zformuloval pohotově ministr vnitra Nicolas Sarkozy, pravděpodobný premiérův soupeř v prezidentských volbách v příštím roce. *"Dvacet let vysoké nezaměstnanosti, patnáct let průměrného růstu, deset uvádajících kupní síly, sedm politických změn od roku 1981 - jak můžeme mladé vinit z toho, že říkají, co si jejich*

⁹³ Slovo „kapitalismus“, mělo u některých lidí téměř nádech nadávky, každopádně spíše negativní nádech!

rodiče myslí?" citoval jej deník Le Figaro.

S kritickými slovy souhlasí i další politici vládních neogaullistů.⁹⁴

Tak nezbyvá než popřát Francii hodně štěstí, prozíravé a odvážné politiky, a hlavně sílu k provedení nezbytných reforem, aby Francie ještě dlouho zůstala tak úžasnou a krásnou zemí. Ty by ale neměly být jenom na papíře ale také v myslích Francouzů. Vive la France!

Závěr

V této práci jsem se snažila o rekapitulaci vztahu jednotlivých politických stran k evropské integraci, analyzovat průběh referenda a vyjádřit se k postoji veřejnosti k integraci a Turecku.

Lze tedy stručně shrnout: extrémní levice a pravice má vyhraněný názor. Komunisté nikdy nebyli a s největší pravděpodobností ani nikdy nebudou evropské integraci příliš nakloněni stejně jako Národní fronta, která si z antievropanství udělala významnou část svého programu, jehož část zde uvádím. Nemohla jsem odolat, chvílemi jsem sice nevěděla, jestli se mám smát nebo vztekat nad těmito „pravdami“, ale přišlo mi důležité se s tímto seznámit.

Gaullisti a další strany, které následovali, sice vždy nepatřili přímo do evropského fanklubu, ale zjistili, že členství přináší spíše výhody, a tak se snažili využít maximálně potenciál Unie k rozšíření a uplatňování upadajícího francouzského vlivu.

Nejevropštější stranou je PS, která integraci upřímně podporuje. Díky ní bylo schváleno množství zásadních rozhodnutí týkající se integrace.

Kampaň k referendu jsem mohla sledovat přímo ve Francii a byla to zkušenost velice zajímavá. Jinak by bylo mnohem těžší vystihnout atmosféru a pochopit, proč vše dopadlo, jak dopadlo. Díky mému pobytu jsem mohla nahlédnout pod pokličku francouzského života a jako nezaujatý pozorovatel hodnotit její světlé i stinné stránky. A zažít vše na vlastní kůži, což je zkušenost velice odlišná od běžné turistické návštěvy. To mi pomohlo nejen lépe pochopit jejich styl myšlení a kulturu, ale také lépe pochopit tu svou vlastní. Teprve v cizině si člověk pořádně uvědomí, co znamená pojem vlast a stejné to bylo i pro mne. Přesto domov je tam, kde vás lidé mají rádi a v Bretani nás lidé myslím rádi měli.

⁹⁴ Hospodářské noviny, Jiří Sládek, 28.3. 2006.

Mnozí nebyli spokojeni s pojmem Evropská ústava. Proč? Je snad Evropská unie suverénním státem? V občanské nauce jsme se učili atributy státu mezi které patří měna, vlajka, hymna, ústava atd. To všechno EU má, přesto není žádným superstátem a odvažují se tvrdit, že ještě hodně dlouho, pokud vůbec někdy, nebude. Stále je to společenství suverénních států, které spravují některé oblasti na evropské úrovni a předali část svých pravomocí v těchto oblastech, kvůli pokud možno efektivnějšímu řešení společných problémů.

Cítíme se být Evropany? Myslím, že ne. V dnešním světě stále více lidí hledá svou identitu a potřebuje se cítit částí nějakého celku – národa. Nacházíme se ve fázi, kdy lidé nejsou příliš nakloněni myšlence upřednostnit evropanství před národem, spíše naopak. Možná, že budoucnost bude jiná, uvidíme.

A jaké jsou výhlídky do budoucna? Evropská integrace vždy cyklicky procházela obdobím útlumu a skepticismu a obdobím zvýšené aktivity a eurooptimismu. Neschválení Evropské ústavy je sice (dílčí) neúspěch, ale přesto se odvažují tvrdit, že podle hesla všechno zlé je k něčemu dobré, to nakonec tak tragické nebude.

Co se týče možného dalšího vývoje na francouzské půdě. Francie dnes řeší řadu problémů. Mezi ně patří slabý ekonomický růst, sociální systém, nepružný pracovní trh. Odbory představují ohromnou moc a nezdá se, že by měli příliš pochopení pro nutné reformy. Zarytě hájí svá práva a nehodlají ustoupit. Jenže jak dlouho to takto může pokračovat? Nelze přece do nekonečna zvyšovat platy, mít krátkou pracovní dobu a stále si zvyšovat svou životní úroveň. Konkurence je obrovská a to nejen z Číny ale i z nově přistupujících zemí. Ochranná opatření pracovního trhu tu nebudou do nekonečna, stejné je to i s Společnou zemědělskou politikou, na které Francie tak zuřivě lpí. Získala jsem dojem, že Francouzi ustrnuli. Žije se jim dobře, to bezpochyby, mají krásnou zemi, jenže nějak jsem necítila žádnou motivaci jít dál, zlepšovat se, učit se, otevřít se novým myšlenkám. Jenže jednou ty reformy bude muset někdo provést, čím více se oddalují, tím brutálnější pak bude procitnutí.

Občas se zdá, že politici chtějí jednu věc a občané druhou. Zvláště co se týče integrace, je tato otázka velice aktuální. Neboť pravdou je, že mezi běžné starosti každodenního života průměrného občana otázky evropské integrace rozhodně nepatří a ani nejsou příliš oblíbenými tématy diskuze nad püllitem či sklenkou vína. To je samozřejmě zčásti pochopitelné, protože jak se říká košile je bližší než kabát, a tak budu víc řešit zvednutí

cen nájemného než vzrušenou diskuzi o hlasování kvalifikovanou většinou. Je třeba lidi přesvědčit, že toto dění se nás týká, a to pro některé překvapivě, i v každodenním životě, nesoustředit se jen na domácí píseček. Nejde o to strašit lidi tím, že si kvůli Bruselu nebudou moci dát pořádně uleželý guláš, ale zavést opravdovou objektivní diskuzi a nemíchat do ní populismus či laciné strašení a využívání emocí, podvědomých obav a hrát na struny nacionalismu atd. Protože jak jinak můžeme fundovaně a zodpovědně hlasovat v tak důležitých referendech, které mění osudy celých národů, když nebudeme vědět, o čem je vlastně řeč? Žijeme v demokracii a nemůžeme samozřejmě nikoho nutit, aby se zajímal o věci veřejné, je to na uvážení každého. Referendum je výborný prostředek přímé demokracie a jeho výsledek má velkou váhu, i v zemích, kde bylo referendum jen konzultativní, byl jeho výsledek velmi důležitý a tak tomu má být. Přesto z důvodů výše zmíněných právě referendum ve Francii nebylo ani tak odpovědí na položenou otázku jako spíše směsicí vyprovokovaných emocionálních reakcí, strachu, vyjádření nespokojenosti a chuť to konečně ukázat a vyjádřit své pocity. Debata nad Ústavou sebou totiž vynesla na světlo množství dalších hlavně domácích témat. Konečně zde byl prostor pro otevřenou veřejnou diskuzi.

Co se týče Turecka a jeho vstupu do evropských struktur, tuto otázku jsem spíše načrtla, protože by sama vydala na další diplomovou práci. A teprve vývoj v dalších desetiletích nám ukáže více.

Osobně jsem velice ráda, že jsem si zvolila toto téma. Protože je radostí pracovat na něčem, co mě osobně zajímá a teď budu aspoň o něco více informovaná při debatě se svými (nejen) francouzskými přáteli. Pomohlo mi to zase o krůček víc pochopit myšlení mého oblíbeného národa.

4.1 Celkový postoj zemí k návrhu Ústavní smlouvy – přibližné rozvržení pozic

Země se snahou návrh neměnit	Země neutrální	Země usilující o omezené zásahy	Země usilující o výrazné zásahy
- Francie - Itálie (předsednictví) - Německo (žádné aktivní požadavky) - Belgie	- Dánsko - Irsko - Řecko - (Švédsko - problematické okruhy v části III návrhu Ústavní smlouvy)	- Nizozemsko - Velká Británie - ČR - Estonsko - Litva - Lotyšsko - Lucembursko - Slovensko - Malta - Kypr Snaha o zachování Nice- Španělsko- Polsko	- Finsko - Portugalsko - Rakousko - Slovinsko

4.2 Priority v politikách, požadavky na zachování jednomyslnosti v oblastech (rozsah QMV)

Daňová harmonizace:	Velká Británie, Irsko, Dánsko, Polsko, Estonsko, Švédsko, Slovinsko požadují zachování jednomyslnosti. Francie, Německo, Lucembursko naopak podporují přesun do QMV.
Sociální zabezpečení:	Velká Británie, Irsko, Dánsko, Polsko požadují zachování jednomyslnosti
Spolupráce v oblasti trestního práva:	Velká Británie, Francie a Nizozemsko požadují zachování jednomyslnosti
Finanční perspektivy (rozpočtový rámec na 5 let):	mj. Nizozemsko, Velká Británie požadují zachování jednomyslnosti i do budoucna a nikoliv jen pro první perspektivu.
Veřejné služby v obecném zájmu:	Finsko požaduje jednomyslnost
Kultura:	Maďarsko a Francie požadují jednomyslnost
Pracovní trh:	Dánsko požaduje jednomyslnost (svázáno s kulturní výjimkou Francie)
Doprava:	Dánsko požaduje jednomyslnost (svázáno s kulturní výjimkou Francie)
Rozšíření jurisdikce ECJ na SZBP:	Velká Británie odmítá
Evropský žalobce:	Velká Británie a Dánsko jsou jednoznačně proti ustavení, pro se zasazují především Nizozemsko, Rakousko, Irsko
Turistika:	Portugalsko hodlá nastolit mezi politiky (Pro Dánsko je nezbytné včlenění 4 výjimek (euro, EU občanství, soudní spolupráce, EOBP) spolu s protokolem na omezení nákupu rekreačních staveb občany jiných zemí.

Seznam literatury a pramenů

BREUIL, J., *Les politiques françaises et l'adhésion de la Turquie à l'Union Européenne*,

GNESOTTO, N., *La puissance et l'Europe*, Presses de Science Po, Paris 1998.

GUYOMARCH A., MOCHIN H., RITCHIE E., *France in the European Union*, MACMILLIAN PRESS. London 1998.

BELL D., *Contemporary french political parties*, Crom Helm Ltd. London 1982.

KRAMER S., *Does France still count? The French role in the new Europe*, The Center for Strategic and International Studies, Washington D.C., The Washington Papers 1994.

MARCHAIS G., *L'espoir au présent*, Paris 1980.

Le Figaro, 20. září 1992.

Le Monde, 22. září 1992.

www.pcf.fr

www.evropska-unie.cz

www.frontnational.com

www.parti-socialiste.fr

www.interieur.gouv.fr

www.sciencepolitique.net

www.science-politique.fr

www.u-m-p.org/site/

Seznam zkratek

CAP – Common agriculture Policy

ESUO – Evropské společenství uhlí a oceli

EEC –European Economic Community

WEU – Western European Union

ES – Evropská Společenství

EMS - Evropského měnového systému

PS – Parti Socialiste

PCF – Parti Communiste Francaise

RPR - Rassemblement pour la République

UDF – Union pour la Démocratie Francaise

FN- Front National

MRP – Mouvement Républicain Populaire

EP – Evropský parlament

UMP - l'Union pour un Mouvement Populaire

Přilohy

II EUROPE : RETABLIR LA SOUVERAINETE DE LA FRANCE

L'EUROPE FÉDÉRALE, ULTIME ÉTAPE AVANT LE GOUVERNEMENT MONDIAL

L'ENJEU EUROPÉEN : LA FIN DE LA FRANCE

Depuis la fin du deuxième conflit mondial, la question européenne a toujours été posée de manière biaisée par les gouvernements français et européens. Les arguments successivement avancés ont été l'intégration économique (CECA, 1951), l'union douanière (Traité de Rome, 1957), la suppression des frontières (Acte unique, 1985), le "renforcement de la paix" (Maastricht, 1992), "l'union sans cesse plus étroite des peuples européens" (Amsterdam, 1998).

La prétendue construction européenne s'est opérée selon la technique du "voleur chinois" : on a commencé par "communautariser" les questions commerciales (fin des barrières douanières internes), on est ensuite passé aux questions agricoles (les PAC successives), puis monétaires (SME de Giscard et Schmidt) et budgétaires (Acte unique), pour s'attaquer enfin à la souveraineté nationale (Schengen, Maastricht, Amsterdam).

Jamais la vraie finalité n'a été dévoilée par les gouvernements : la création d'une entité supra-nationale postulant la fin de la France en tant que communauté humaine s'assumant elle-même. N'y aurait-il qu'une raison de suspecter l'honnêteté de la démarche européiste, celle-là serait suffisante : tout a été fait pour égarer l'opinion publique.

Les intentions de départ étaient cependant fort claires : "Il est impossible de régler les problèmes européens entre des États qui conservent leur pleine souveraineté. Nous sommes convaincus que notre époque doit voir la création de vastes unités telles que les États-Unis et l'URSS, et que s'établissent entre elles une coopération et une action commune grâce à une organisation. C'est cette organisation qui créera l'ordre nouveau du monde..." (Jean Monnet, communiqué du 22 août 1962).

L'enjeu réel de la question européenne doit donc être posé.

Ou bien, nous acceptons que la France ne soit plus qu'un échelon administratif — pour certains même, un "territoire de résidence" — un État-croupion comme l'Alabama ou le Dakota, noyé dans une vaste Fédération, elle-même à la botte du Nouvel Ordre Mondial. Il faut alors accepter que nos libertés, notre relative prospérité, nos habitudes culturelles disparaissent.

C'est un choix, disent certains. Oui, celui de la mort programmée !

Ou bien, nous nous battons pour que la France continue à exister en tant que groupement humain indépendant et stable dans une Europe des patries reposant sur des coopérations choisies mais refusant le mondialisme, ses lobbies et ses courroies de transmission que sont l'OMC ou l'ONU, tous unis sous la bannière du dieu dollar.

C'est un risque, disent les autres. Oui, c'est celui de la vie pleinement assumée !

"L'EUROPE", C'EST LA FIN DE LA SOUVERAINETÉ POLITIQUE

L'Europe de Maastricht et d'Amsterdam, c'est évidemment la fin de la souveraineté politique. L'avis de la France, l'avis des Français sera tenu pour nul. Mais, au juste, qu'est-ce que la souveraineté ? La souveraineté, c'est la forme collective de la liberté : la liberté d'un peuple à décider de son avenir, ce que l'on appelle aussi l'indépendance, les libertés des individus de vivre dans le cadre de lois auxquelles ils ont consenti. Les États vont céder à "l'Europe" leur politique extérieure et de défense, la France sa sécurité collective, l'intégrité de son territoire et sa présence militaire dans le monde.

La diplomatie française est d'ores et déjà à la remorque d'une prétendue politique étrangère et de sécurité commune (dénommée PESC dans le traité de Maastricht). Demain, elle s'y dissolvera entièrement. L'article J.1 du traité d'Amsterdam est explicite : "L'Union définit et met en œuvre une politique étrangère et de sécurité commune couvrant tous les domaines de la politique étrangère et de la sécurité". Sa politique étrangère sera faite par des fonctionnaires irresponsables de Bruxelles : il n'y aura plus que des "stratégies communes", des "actions communes", des "positions communes". La

France ne conservera pas son siège permanent au Conseil de sécurité de l'ONU : à terme, il sera attribué au "représentant" européen.

Le traité d'Amsterdam institue la prise de décision à la majorité qualifiée (article J 13.2) en matière de politique étrangère : c'est, au choix, la porte ouverte à toutes les aventures ou l'immobilisme du plus petit commun dénominateur. Dans tous les cas, c'est contraire à nos intérêts comme à ceux de nos amis et alliés traditionnels.

La gestion "commune" des affaires étrangères, c'est "l'Europe", supplétif du mondialisme. Car, l'Union européenne, nominalement compétente en matière de défense, n'a pas, en réalité, de moyens d'action et ne veut pas s'en doter. On l'a vu dans les événements du Golfe, de Bosnie ou du Kosovo. C'est en fait l'OTAN – qui n'a plus de raison d'être depuis l'effondrement de l'URSS –, qui sera le "bras armé" de l'Europe. Les nations européennes, la France, deviendront volontairement satellites des États-Unis.

On sait qui gagnera et qui perdra à ce jeu-là, l'affaire du Kosovo l'a montré : les mensonges servis à grands renforts médiatiques justifieront des décisions prises au profit d'intérêts fort éloignés des raisons officiellement avancées. Six mois ou un an plus tard, on s'apercevra qu'on s'est trompé, qu'on a rien résolu, qu'on a aggravé les tensions... Les puissants se feront plus brutaux, les faibles seront plus écrasés encore. Les Français vont vraiment faire la guerre "pour le roi de Prusse".

La France n'a pas les mêmes intérêts que ses voisins, et réciproquement. C'est normal, l'histoire et la géographie diffèrent : le Cap nord est important pour le Norvégien, pas pour l'Espagnol ; l'Algérie est proche pour le Français, lointaine pour le Finlandais ; la Pologne ne dit pas grand-chose à l'Irlandais, elle n'a jamais été oubliée des Allemands. En Afrique ou en Méditerranée, par exemple, la politique de la France (elle en tire l'essentiel de son gaz et une partie de son pétrole) sera mise en danger, puisque tout passera par Bruxelles, en réalité par New-York : "Washington doit favoriser l'émergence d'une confédération européenne car si la dynamique européenne s'arrête... les États-Unis risquent de perdre leur protectorat" (Zbigniew Brzezinski, ancien conseiller de la Maison-Blanche, Nouvel Observateur, 1er janvier 1998).

Leur "Europe", ce fut la guerre contre des pays qui ne faisaient pas partie de l'Union. Mais ce pourrait bien être la guerre dans l'Union elle-même. Pas plus le traité de Maastricht que celui d'Amsterdam ne prévoient qu'un État membre puisse en sortir : c'est la fédération forcée. On a vu ce qu'il advenait de ce genre de construction avec l'ex-Yougoslavie. En revanche, le traité d'Amsterdam (article 2, § 9) prévoit que l'Union puisse "suspendre" un État membre pour "violation grave et persistante du traité", l'appréciation étant laissée au Conseil de l'Union, devant lequel l'État mis en accusation ne sera pas autorisé à présenter sa défense ! Son bras armé étant l'OTAN, le fédéralisme européen porte en germe une guerre de sécession.

Les États-Unis espionnent-ils à grande échelle les pays européens, grâce au réseau-satellite Échelon ? Le Conseil et la commission ne pipent mot, le parlement "proteste".

"L'EUROPE", C'EST LA FIN DE LA PROSPÉRITÉ ÉCONOMIQUE

L'Europe de Maastricht et d'Amsterdam, c'est la fin de l'indépendance économique. Car la prospérité de la France, le bien-être des Français, c'est le cadet de ses soucis. Avec le Marché commun (1957), on prétendit créer une Europe économique. L'idée était généreuse, son application fut catastrophique, bien que les Trente Glorieuses en aient masqué les effets. Aujourd'hui, le résultat est une économie ultra-libérale mondialisée sous influence des États-Unis, qui fonctionne au profit de puissances financières anonymes et, parfois, criminelles (les dollars de l'argent de la drogue se retrouvent dans l'économie "propre" grâce aux institutions financières).

L'Union européenne a renoncé à une protection commerciale forte. Elle a les tarifs douaniers les plus faibles du monde (environ 5%), des secteurs de plus en plus nombreux soumis à l'OMC (agriculture, textile, audiovisuel, brevets), c'est-à-dire totalement ouverts au monde entier, aucune législation efficace ne protégeant nos travailleurs et nos entreprises d'une concurrence mondiale débridée : une chemise fabriquée au Vietnam revient à 5 F, la même fabriquée en France à 50 F.

En Chine, les prisonniers politiques "travaillent" gratuitement pour l'exportation. Au Pakistan ou au Maroc, des enfants fabriquent des tapis pour moins de 50 F. A ce rythme-

là, on sait que des pans entiers de nos industries ont disparu ou se sont réduits comme peau de chagrin. Et les statistiques du chômage se sont envolées.

L'Europe de Bruxelles s'inquiète-t-elle ? Non, il n'y a aucune réaction de sa part ! Dans la guerre commerciale actuelle, l'Europe est plus exposée que la zone américaine de libre-échange (ALENA) car les États-Unis ont maintenu leur défense commerciale (Trade Act 301 et Super 301). Alors que, désormais, c'est la commission européenne qui "négocie" les traités internationaux en matière de commerce et non plus les États nationaux. On se souvient que l'anglais Leon Brittan, négociateur européen des accords du GATT, quand il quitta la commission, rejoignit le lendemain une des plus puissantes multinationales américaines_!

Du point de vue économique et industriel, chaque État européen pris isolément ou dans le cadre de coopérations intergouvernementales, ne manque aucunement d'atouts. Les paysans, les ingénieurs, les scientifiques, les salariés des pays de l'Europe n'ont pas attendu les eurocrates pour travailler, innover, créer et développer l'économie de leurs pays respectifs.

La coopération entre pays européens a abouti, presque chaque fois, à des succès incontestés et jaloués de l'autre côté de l'Atlantique, Ariane, Airbus, Eurocopter (dont les hélicoptères viennent d'être refusés par la Turquie, candidate à l'entrée dans l'Union européenne... mais État-vassal des États-Unis d'Amérique), comme le sont aussi les nombreuses coopérations techniques dans des domaines précis, le nucléaire avec le CERN, l'agence spatiale européenne ESA...

Qu'elles soient publiques ou privées, ces structures tranchent avec la lourdeur de Bruxelles. Elles affermissent notre puissance et notre rayonnement : elles développent et approfondissent la solidarité concrète des peuples européens entre eux. On n'a vraiment pas besoin du "caprice des dieux" (siège du parlement et de la commission à Bruxelles) pour fabriquer et vendre nos fromages (à pâte crue et non pasteurisés !).

"L'EUROPE", C'EST LA FIN DE L'INDÉPENDANCE ALIMENTAIRE

Grâce au travail acharné de ses paysans, la France est le deuxième exportateur mondial dans le domaine agro-alimentaire ; sa production agricole représente près de 30% de la production européenne. Mais rien de ce qu'elle fait en ce domaine n'échappe à "l'Europe" : sans le savoir, les Français mangent "européen". Ce secteur-clé de notre économie est gravement menacé. La commission de Bruxelles permet l'entrée sans droits de douane des produits américains (le blé, par exemple) : elle "négocie" des accords, comme celui de Blair House en 1992, qui limitent les exportations européennes, ouvrent entièrement notre marché aux importations américaines et renoncent totalement aux marchés asiatiques... laissés aux États-Unis.

Les États-Unis veulent nous imposer leurs procédés agro-alimentaires. La "vache folle" n'a pas suffi : viande aux hormones, abattage au chlore, organismes génétiquement modifiés... Les États-Unis veulent que Bruxelles supprime les subventions à nos agriculteurs (un système mauvais en soi, mais nécessaire pour résister au dumping mondial), alors qu'ils subventionnent leurs paysans quatre fois plus que "l'Europe". Ils fixent des quotas d'importation draconiens (sur le cognac, les vins, les fromages) alors que l'Europe sous-exploite les quotas auxquels elle a droit.

Ils utilisent l'OMC (Organisation Mondiale du Commerce, ex-GATT), pour parvenir à leurs fins quand la commission européenne subit, sans défendre nos intérêts : c'est ainsi qu'ils veulent diminuer la protection juridique des marques pour vendre du "champagne" dans le monde entier, sans respecter la composition et la qualité de ce vin typiquement français. On a vu le même cas de figure se reproduire pour le chocolat.

L'agriculture européenne de qualité disparaît au profit d'une agriculture industrialisée, qui se moque de la qualité et du consommateur : si les Américains mangeaient bien, cela se verrait (les États-Unis ont le plus grand nombre de cas d'obésité par million d'habitants dans le monde).

Avec l'acceptation incontrôlée des organismes génétiquement modifiés, l'agriculture française, déjà soumise aux PAC successives, devra bientôt s'aligner sur le modèle américain : la France achètera ses semences aux grands groupes anglo-saxons (Monsanto, Novartis), qui les ont rendues stériles par manipulation génétique après une utilisation

pour que les paysans soient obligés d'en racheter l'année suivante. Et si les États-Unis cessaient de nous en fournir ? Les Français mourraient de faim !

L'EUROPE DE BRUXELLES, C'EST LA FAILLITE FINANCIÈRE

L'augmentation des pouvoirs de l'Union a fait exploser le budget européen. Le financement par les États membres, voté en catimini chaque année par les parlements nationaux, est remplacé par des ressources propres, uniquement approuvées par les institutions européennes. On parle aussi d'un projet d'impôt "écologique" européen, comme une taxe sur les carburants (le prix de l'essence en France comporte 83% de taxes...). L'augmentation des dépenses communautaires (plus 107% entre 1988 et 1997) entraîne sans cesse l'augmentation de la contribution des États membres (près de 100 milliards de F. aujourd'hui pour la France contre 1 seul en 1970).

Si la hausse du budget européen donne toujours plus d'assurance aux institutions européennes dans leur volonté fédéraliste, il est surtout l'objet de fraudes considérables : le Rapport d'Aubert estimait, en 1993, à 15% les détournements de fonds européens, soit 90 milliards de F. par an au minimum. La commission de Bruxelles a démissionné dans son intégralité en mars 1999, à la suite du scandale Cresson, dans lequel les "cas de favoritisme" étaient avérés selon le rapport d'enquête. Il est vrai que la commission a reconnu depuis longtemps que les fraudeurs "sont vraisemblablement les plus fervents apôtres de la construction européenne : rien ne leur échappe de tous les règlements et de toute la législation communautaire" (Eurofocus, 14 mai 1993).

Le traité de Maastricht a confié à la Banque centrale européenne (siège à Francfort), dirigée par huit hauts fonctionnaires non élus, inconnus des peuples européens (mais très appréciés par les institutions financières mondiales, ceci compense cela !), la conduite de la politique monétaire des États européens. Or, la monnaie est un instrument très tangible de souveraineté : les futurs billets en euro ont été conçus pour ne rien rappeler des sites, monuments ou grands personnages de chaque nation européenne.

C'est avouer que la monnaie européenne est bien au service d'un projet supranational. Depuis sa mise en circulation (1er janvier 1999), l'euro a perdu près de 30% de sa valeur par rapport au dollar.

“L'EUROPE”, C'EST LA SUBMERSION PAR LA “CULTURE” D'HOLLYWOOD

L'Europe de Bruxelles, pour qui tout se vend, considère que les “industries culturelles” (livre, cinéma, télévision...) ne sont qu'une branche de l'économie parmi d'autres. Elles doivent donc être soumises au marché mondial et faire l'objet d'accords internationaux “négociés” par la commission. Le cas le plus connu est celui des quotas audiovisuels. La commission fait mine de vouloir que la majorité des productions audiovisuelles soient réalisées en Europe : elle a “oublié” de sortir des quotas en question les productions faites en Europe par les filiales des grands groupes américains. Résultat : ces derniers sont minoritaires dans les quotas et... majoritaires sur les écrans. C'est, à l'échelle du continent, le même marché de dupes que les “accords” Blum-Byrnes de 1946.

Les acteurs français, dont on connaît les prises de position très souvent caricaturalement anti-nationales, s'en sont émus : en septembre 1993, 1.400 artistes et producteurs, de Gérard Depardieu à Bertrand Tavernier, en passant par Brigitte Fossey, Isabelle Huppert, Bernard Blier ou Christian Clavier, ont dénoncé dans Le Monde la perte de l'identité culturelle européenne et le renoncement devant “la conquête du marché par les grandes compagnies américaines”, avec des accents proches de ceux de Claude Autant-Lara dans son discours au parlement européen de juillet 1989. Sur les dix dernières années, les écrans des salles de cinéma françaises n'ont jamais projeté moins de 70% de films réalisés Outre-Atlantique !

“L'EUROPE”, C'EST LA FIN DES PROTECTIONS SOCIALES

L'Europe de Maastricht et d'Amsterdam, c'est le dumping social entre les quinze pays (les affaires Grundig et Hoover, par exemple), exploitant les différences de coût du travail et de protection sociale et pratiquant de fait la préférence étrangère à l'emploi au détriment d'une préférence communautaire (disparue dans le traité de Maastricht) et nationale !

L'Europe de Maastricht et d'Amsterdam, c'est la fin de la protection sociale de proximité dans le cadre national : ce sont 18 millions de chômeurs et 50 millions de pauvres. Depuis 1993, la commission européenne a cherché à se rendre maîtresse de la politique de

l'emploi. Sa méthode ? Toujours plus de mondialisme et de libre-échangeisme ! La création d'emplois passerait (!) par une ouverture toujours plus grande des frontières, par toujours plus de concurrence : "L'union européenne est sur la voie du premier espace économique mondial" (Gerhard Schröder, chancelier allemand, Bundestag, 6 avril 2000).

L'Europe de Maastricht et d'Amsterdam, c'est le démantèlement des systèmes de protection sociale, au profit des formules du marché : c'est peut-être une concurrence bénéfique pour les plus fortunés, mais non moins certainement l'exclusion des moins aisés. Nos compatriotes mesurent, sur ce plan, ce que le cadre national a de vraiment protecteur.

C'est aussi l'hostilité aux mères de famille avec le rétablissement, sous prétexte d'égalité professionnelle, du travail de nuit des femmes.

"L'EUROPE", C'EST UN ORDRE JURIDIQUE INSENSÉ ET TOTALITAIRE

L'Europe de Maastricht et d'Amsterdam, c'est la mise en place d'un ordre juridique totalitaire, souvent délirant, toujours hyper-contrainant, dans lequel les États perdent de plus en plus leurs droits souverains : il y a 15 ans déjà, Jacques Delors précisait que 80% des lois françaises découlaient de directives européennes. Le traité d'Amsterdam (article 2 § 9) institue "une citoyenneté de l'Union", preuve s'il en est besoin de sa volonté supra-nationale : l'attribution de la citoyenneté est, par définition, un attribut étatique. A la "souveraineté européenne", correspondrait désormais une "citoyenneté européenne".

Le droit européen est devenu totalement autonome par rapport aux États : en réalité, ils ne le contrôlent plus. La Cour de justice des communautés européennes interprète toujours à maxima les traités dans leur sens le plus supra-national. Jamais, ni le conseil, ni la commission n'ont mis le holà à cette dérive. Les États n'ont pas dénoncé le rôle exorbitant des dispositions des traités que se donne la Cour de justice des communautés.

La Cour de justice des communautés européennes se conduit comme le Conseil constitutionnel français : elle crée des principes de nature supra-textuelle, à contenu philosophique, pour créer un "droit européen" qui échappe aux États membres. C'est le gouvernement des juges à la dimension d'un continent, mécanisme de Cour suprême

caractéristique de l'État fédéral. Les hautes juridictions françaises ont validé la subordination du droit interne au droit européen, sans réaction de nos gouvernements successifs : le Conseil constitutionnel (décision du 15 janvier 1975), la Cour de cassation (arrêt Jacques Vabre du 25 mai 1975), le Conseil d'État (arrêt Nicolo du 20 octobre 1989).

Si la France n'applique pas le droit communautaire, elle est menacée de sanctions : cela veut dire que la législation française, contraire à une norme communautaire, est "illégal", même si elle est l'expression de la volonté du peuple français ou de ses représentants. On en a un exemple avec la directive européenne du 6 juillet 1998 relative à la prise de brevets sur le génome humain, car Bruxelles, à la suite des États-Unis, veut "breveter" le corps humain, ultime barbarie de la techno-science.

Bien que le gouvernement français ait (mollement) fait remarquer que la directive était contraire à la loi sur la bio-éthique de 1994, au Code civil et au Code de la propriété intellectuelle, la commission a répondu : "Le droit communautaire a priorité sur le droit national des pays-membres de l'Union européenne. Si la France n'a pas notifié d'ici le 30 juillet qu'elle a transposé la directive dans son droit national, nous ouvrirons une procédure d'infraction contre Paris" (Le Monde, 10 juin 2000).

DE L'EUROPE-PASSOIRE A L'EUROPE SUBMERGÉE

Il est à peine besoin d'insister sur le fait que l'Union européenne, en généralisant la liberté de circulation aux frontières, provoque le plus formidable appel d'air qui soit pour toutes les migrations. C'est sous son inspiration qu'a été rédigée en 1985, dans des conditions de secret révélatrices des intentions de ses auteurs, la Convention de Schengen (ratifiée par la France en 1993, sous le gouvernement Balladur-Pasqua) et désormais intégrée au traité d'Amsterdam : cette convention dessaisit la France du contrôle de ses frontières au profit du "Système Schengen".

Le traité d'Amsterdam confirme ce qu'avait initié le traité de Maastricht, à savoir la communautarisation des "affaires intérieures" (visas, permis de séjour, asile). Bruxelles décide désormais qui va entrer et qui va rester sur le territoire français : les articles 73 J et 73 K du traité d'Amsterdam prévoient que le conseil européen arrête "les mesures relatives au franchissement des frontières extérieures des États membres" et "les critères

et mécanismes de détermination d'une demande d'asile présentée dans l'un des États membres par un ressortissant d'un pays tiers".

NATURA 2000: "L'EUROPE" INTERDIT LA PROMENADE !

La politique environnementale en France est d'origine récente, puisque la première loi de fond relative à cette question remonte à 1975. L'Europe s'en est emparée dans l'Acte unique en 1985 et en a fait un des objectifs de l'Union (article 1 du traité d'Amsterdam modifiant l'article B du traité de Maastricht). La politique européenne de l'environnement, qui a donné lieu à l'élaboration, en quinze ans, de plus de 500 déclarations, résolutions et directives, soutient prioritairement un projet délirant et liberticide : Natura 2000.

Celui-ci permet à "l'Europe" de gérer directement le territoire des États : sous prétexte de "préservation de la biodiversité", la France a été contrainte, sous peine de sanctions financières, de mettre en place une liste de sites (1.029 au total, 2,7 millions d'hectares, soit près de 5% du territoire français) qui vont être interdits à toute fréquentation. Ce sont ainsi près de 19% de la superficie de la région Provence, 11% de celle du Languedoc-Roussillon, 10% de celle de la Corse, 6% de celle des régions Rhône-Alpes ou Alsace, qui seront désormais inaccessibles aux agriculteurs, promeneurs, chasseurs, randonneurs...

"L'EUROPE DES RÉGIONS" CONTRE L'EUROPE DES NATIONS

L'Europe, par le biais des fonds structurels européens (FEDER, FSE) noue des relations financières avec les régions et s'attribue un pouvoir direct sur elles : c'est l'euro-régionalisme qui démantèle les États-nations par le bas.

En Ile-de-France, par exemple, l'exécutif régional RPR (Michel Giraud), puis PS (Jean-Paul Huchon) a négocié directement avec la commission de Bruxelles la mise en place d'un projet de transfert technologique au profit d'entreprises de l'Essonne.

Le contrat faisant foi, rédigé en anglais, ne mentionne même pas l'État français ! Le comité des régions, mis en place par le traité de Maastricht, a vu ses pouvoirs renforcés

(article 2 § 31) par le traité d'Amsterdam : il est désormais associé à l'élaboration de la plupart des politiques communautaires.

Oui, vraiment, il n'est que temps de sortir de cette Europe-là !

LA FRANCE, MAÎTRESSE DE SON DESTIN

L'EUROPE DE BRUXELLES N'EST PLUS RÉFORMABLE

Entre le maintien de son indépendance et la dissolution dans le magma euromondialiste, il n'y a désormais plus pour la France de solution médiane, de "troisième voie". Alors que de petites nations, comme les républiques baltes, sortant de l'ex-URSS, ont retrouvé tous les attributs de l'indépendance (monnaie, frontières...), il faudrait à la France, pour survivre, se replier frileusement dans le cocon européen, hospice de nations ayant renoncé à leur liberté ! Nous refusons cette fausse solution... Notre pays doit donc sortir au plus vite de l'Europe de Bruxelles. Cette Europe-là est définitivement irréformable. Et il est devenu impossible de démêler les liens qui étranglent notre pays. Tranchons définitivement le nœud gordien !

UNE FRANCE PLEINEMENT SOUVERAINE

Si nous luttons, d'abord et avant tout, pour la continuité et la renaissance de la France, pour ce formidable trésor que constitue la Patrie dont nous sommes les héritiers, nous savons aussi que les nations européennes possèdent une même civilisation et ont à faire face à des menaces planétaires identiques.

La souveraineté est aux nations ce que la liberté est aux personnes: sans souveraineté, c'est la dépendance et la servitude. La coopération entre les nations européennes repose donc sur la souveraineté de toutes les nations qui composent géographiquement l'Europe. Mais ce sont des nations libres qui s'allient : elles ne sont pas obligées de subir contre leur gré les décisions prises par d'autres.

En économie, nous ne sommes pas hostiles à des coopérations souples avec les autres États d'Europe, mais à condition que notre marché national et que le marché européen dans son ensemble, soient protégés de la concurrence débridée suscitée par le libre-échange mondialiste, sous le nom de "globalisation".

La Norvège, qui a refusé deux fois d'entrer dans l'Union européenne, en 1972 et en 1995, n'en a guère souffert, commerçant avec le reste de l'Europe, ayant une des économies les plus prospères du continent. Pourtant, la Norvège a beaucoup moins d'atouts que la France.

LA COOPÉRATION ENTRE LES NATIONS EUROPÉENNES

La politique de la France en Europe fonctionnera sur la base d'accords de coopération intergouvernementale : chacun, sachant ce qu'il doit faire, en tirera mieux son intérêt. Avec la coopération, on n'aura plus besoin des "institutions européennes" actuelles, irresponsables, bureaucratiques et corrompues. L'Union européenne, comme l'Union soviétique, rejoindra le cimetière des empires disparus.

L'exemple de la monnaie est à cet égard révélateur. Nous sommes contre l'euro qui supprime la souveraineté de la France dans le domaine économique. Mais nous ne sommes pas opposés à l'existence d'une monnaie commune fondée sur un accord particulier, permettant à l'Europe de disposer d'un instrument monétaire capable de rivaliser avec le dollar sur les marchés financiers.

SE TOURNER VERS LE GRAND LARGE

Libérée du carcan européen, la France pourra exploiter ses atouts, mener une grande politique dans des zones en pleine expansion dans lesquelles elle dispose de nombreux points d'appui, négligés depuis quarante ans :

- dans le Pacifique, grâce aux territoires polynésien et calédonien ;
- en Méditerranée, où des relations privilégiées seront nouées dans le cadre d'une "Union latine", avec le Portugal, l'Espagne, l'Italie et la Roumanie ;

- en Amérique latine, où la "latinité" commune constitue un avantage pour la France qui y est présente, grâce aux Antilles et à la Guyane ;
- en Afrique noire, dans le "pré carré" français ;
- au Québec, peuplé de six millions de Français de souche, dont les 1,5 millions de km² de territoire disposent de richesses naturelles énormes.

RÉTABLIR LA SOUVERAINETÉ DE LA FRANCE

CHOISIR L'INDÉPENDANCE

1. Sortir la France de l'Union européenne

Les mesures à prendre se résument en fait à une seule : la dénonciation des traités liant la France à l'Union européenne de Bruxelles (Rome, l'Acte Unique, Schengen, Maastricht, Amsterdam). Certains doutent cependant de la possibilité, au moins juridique, qu'aurait la France de sortir de l'Union européenne. C'est méconnaître, sur le plan politique, que l'histoire est un cimetière de traités présomptueusement conclus pour l'éternité.

Sur le plan juridique, le référendum par lequel les Français ont, à une très étroite majorité, adopté le traité de Maastricht est nul, puisque le texte qui leur a été soumis n'est pas celui qui est aujourd'hui appliqué. C'est en effet postérieurement à ce référendum que le Danemark a obtenu un régime particulier sur lequel les Français n'ont pas été appelés à se prononcer.

En outre, l'article 55 de l'actuelle Constitution française ne confère aux traités internationaux une autorité supérieure à celle des lois françaises que pour autant qu'ils sont appliqués par les partenaires de la France. C'est l'exigence de réciprocité. Or, sur de multiples points, les traités européens ont été violés, à commencer par la dépossession de

Strasbourg au profit de Bruxelles, comme siège du Parlement européen. Il suffira donc d'invoquer ces violations pour affranchir la France des dispositions de ces traités.

2. Retrouver les attributs de la souveraineté

La France retrouvera alors les attributs de la souveraineté :

- la possession de sa monnaie et donc la maîtrise de sa politique économique et financière;
- la maîtrise de sa fiscalité;
- la libre disposition de son armée;
- la maîtrise de sa politique d'immigration;
- le contrôle de ses frontières, qui tout en permettant de commercer librement avec les autres pays, protégera notre industrie et notre agriculture;
- les moyens de son indépendance alimentaire;
- l'affranchissement de son droit interne du droit dérivé européen, conçu par les organismes supranationaux (la Commission, le Parlement européen, la Cour de justice européenne).

Les Français n'auront plus de comptes à rendre à la bureaucratie bruxelloise. Les contribuables économiseront chaque année près de 100 milliards de francs, montant actuel de la contribution de notre pays au budget européen.

3. Abroger le droit de vote des ressortissants étrangers communautaires

De nouveau, seuls voteront les citoyens français, principe battu en brèche par le droit de vote donné aux ressortissants européens. La loi constitutionnelle du 25 juin 1992 et la loi organique du 25 mai 1998 (droit de vote et éligibilité des ressortissants communautaires aux élections européennes et municipales) seront abrogées.

DÉFENDRE NOS INTÉRÊTS NATIONAUX

4. Rétablir l'indépendance militaire de la France

La France n'a, compte tenu de l'expérience passée ou récente et de ses engagements internationaux (accords de défense), à prendre ses ordres de personne en matière de sécurité extérieure. Si elle peut nouer, avec tel ou tel pays, des coopérations techniques pour des projets d'armements ou des systèmes de veille aérienne, elle doit garder l'entière maîtrise de sa politique de défense comme de la doctrine d'emploi de ses armées. Le soldat français a, tout au long de notre histoire, toujours obéi à des chefs français : la France se retirera de l'Eurocorps.

5. Ne plus reconnaître la notion de citoyenneté de l'Union européenne

La citoyenneté est liée à la nationalité, qui découle elle-même de la souveraineté. Il n'y a pas d'État européen. Cette notion, introduite dans le traité de Rome (article 8 § 1) par le traité d'Amsterdam, sera inopérante du fait de la dénonciation de ces traités par la France

6. Rétablir des politiques nationales de contrôle des frontières

La France d'annoncera l'ensemble des mesures prévues par les traités de Maastricht et d'Amsterdam relatifs à l'entrée, au séjour, à l'attribution des visas et du droit d'asile des ressortissants étrangers non communautaires. Chaque État définira librement et restreindra, comme il le souhaite, la circulation des ressortissants extra-communautaires. La France retrouvera ainsi une pleine compétence en matière de contrôle à l'entrée et à la sortie de son territoire.

FAIRE DE LA FRANCE UNE PUISSANCE EUROPÉENNE DE PREMIER PLAN

7. Développer les légitimes coopérations entre États-nations européens

En revanche, la France conservera toutes les formes de coopérations établies en dehors des institutions de l'Union Européenne de Bruxelles, comme Airbus Industries, Ariane Espace, sans compter tout ce qu'il y a de légitime dans certains programmes de coopération culturelle, scientifique, technique, judiciaire, etc.

Elle ne s'interdira pas de participer, avec d'autres partenaires, à des efforts d'harmonisation qui pourront, par exemple, relever d'un comité technique de normalisation.

8. Faire de nouveau de la France un modèle pour les nations

Bien que certaines lui serinent le contraire, notre pays a les moyens d'être une puissance indépendante à part entière :

- elle est la quatrième économie dans le monde,
- elle a une armée qui n'a pas encore été complètement dissoute et qui dispose de l'arme nucléaire,
- elle a une situation géographique exceptionnelle en Europe,
- elle possède 560 000 km' de domaine outre-mer et le troisième domaine maritime mondial,
- elle dispose d'un siège permanent au Conseil de sécurité des Nations Unies,
- elle a une influence encore forte dans de nombreuses régions du monde.

Elle n'a pas à craindre de prendre le chemin de l'indépendance, d'autant que c'est aussi le souhait de nombreux peuples. Les États restés dans l'Union européenne ne pourront, en réalité, prendre aucune sanction efficace contre notre pays.

En revanche, en s'émancipant, la France sera de nouveau un exemple pour les autres nations européennes ou non. Elle l'avait été à partir du xvii^e siècle, quand son État était un modèle. Les Français sauvegarderont ainsi ce qui constitue la particularité de l'Europe, continent sur lequel est né le concept de l'État-nation.

Seules des nations libres, puissantes et souveraines, rendront à la civilisation européenne son éclat dans le monde.

Déclaration Commune sur l'Union européenne

François HOLLANDE, Premier secrétaire du PS,

Elio di RUPO, Président du Parti socialiste belge,

Piero FASSINO, Secrétaire de Democratici di Sinistra (Italie)

Alors que se déroule le Conseil européen de Bruxelles des 15 et 16 décembre 2005, nous tenons à exprimer notre désir ardent de voir l'Union européenne sortir de la crise dans laquelle elle est enlisée depuis plusieurs mois.

Les propositions de la présidence de l'Union Européenne concernant les perspectives financières 2007-2013 du 14 décembre 2005 ne permettent pas à l'Union européenne de mettre en œuvre ses politiques.

Si l'on considère que le budget adopté aujourd'hui par le Parlement européen pour 2006 prévoit 1,09% du PIB communautaire, la proposition de la Présidence de l'UE du 1,03% apparaît d'autant plus inadéquate.

En effet, les propositions de la Présidence risquent de réduire la cohésion économique et sociale sur l'ensemble du territoire de l'Union, d'affaiblir le principe de solidarité à l'avantage des égoïsmes nationaux, de priver la relance de la stratégie de Lisbonne du soutien financier nécessaire et de laisser sans solution le problème d'une réforme structurelle et permanente de la contribution britannique et d'une équitable répartition des coûts de l'élargissement.

De plus, elles ne permettent pas, comme l'avait annoncé la Présidence, une réorientation de la politique agricole commune pour un projet développement rural harmonieux et durable.

Une Europe sans ambitions et fondée sur une vision substantiellement intergouvernementale est un danger. Nous, sociaux démocrates, proposons une Europe ouverte, moderne, élargie et solidaire, valeur ajoutée aux politiques nationales, outil unique et extraordinaire dans un monde multilatéral.

Pour répondre à la nécessité de réussir l'élargissement réalisé en 2004 et lancer les politiques nécessaires à son développement économique et social, l'Union européenne doit disposer d'un budget à la mesure de ses besoins.

Enfin, pour convenir d'un budget de l'Union européenne à la hauteur de ses ambitions, les Chefs d'État et de gouvernement doivent retenir le principe d'une large délibération démocratique, en particulier dans le cadre du Parlement européen.

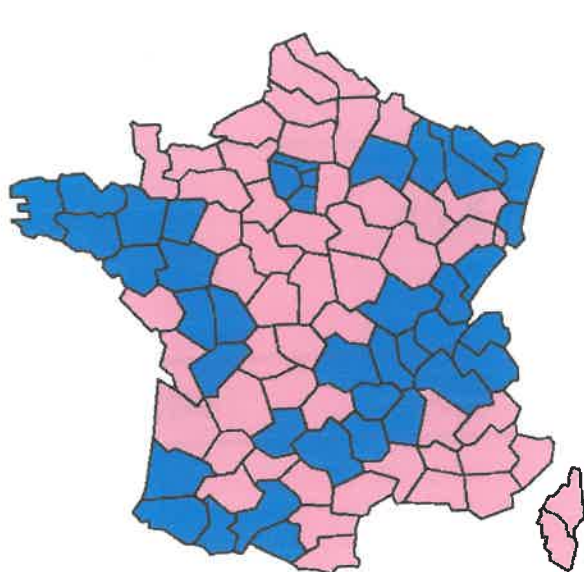
Statistiky Referenda 2005

Bretagne:

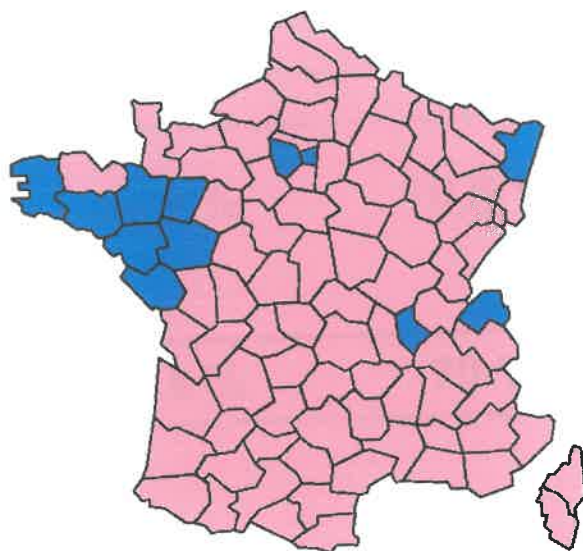
ANO - 50,90 %

NE - 49,10 %

Francie:



Hlasování o Maastrichtu



Referendum z dne 29 května 2005

modře : ANO - růžově : NE

Definitivní výsledky potvrzené Ministerstvem vnitra.

	ANO	NE
--	-----	----



45,33 %

54,67 %

Odhady institutů zabývajících se výzkumem veřejného mínění

	ANO	NE	ÚČAST
	43,4 %	55,6 %	70 %
	45%	55%	70 %
	45,5 %	54,5 %	70,5 %
MOYENNE :	44,6 %	55,4 %	70 %

Poslední publikované výzkumy veřejného mínění.

	ANO	NE
--	-----	----

BVA

47%

53%

(Enquête réalisée le 18 mai 2005)

CSA

48%

52%

(Průzkum proveden od 26 do 27 května 2005)

ifop

44%

56%

(Průzkum proveden od 26 do 27 května 2005)

Ipsos

45%

55%

(Průzkum proveden od 24 do 25 května 2005)

LOUIS HARRIS

48%

52%

(Průzkum proveden od 20 do 21 května 2005)

tns sofres

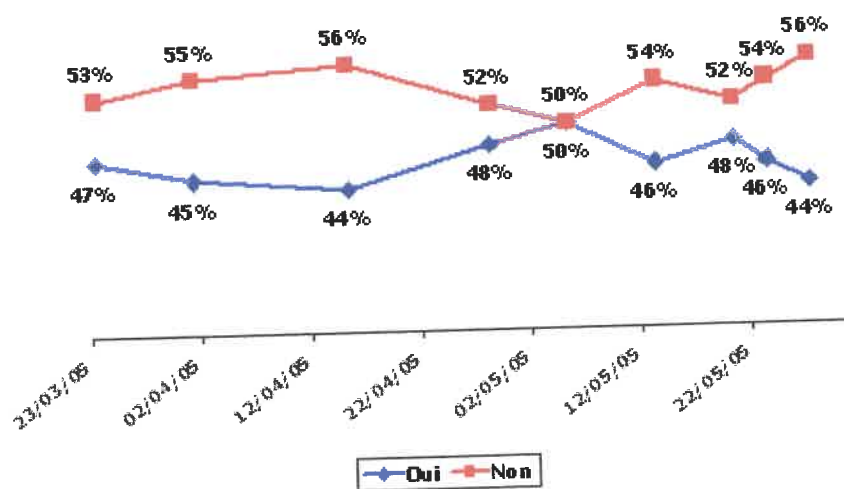
49%

51%

(Průzkum proveden od 26 do 27 května 2005)

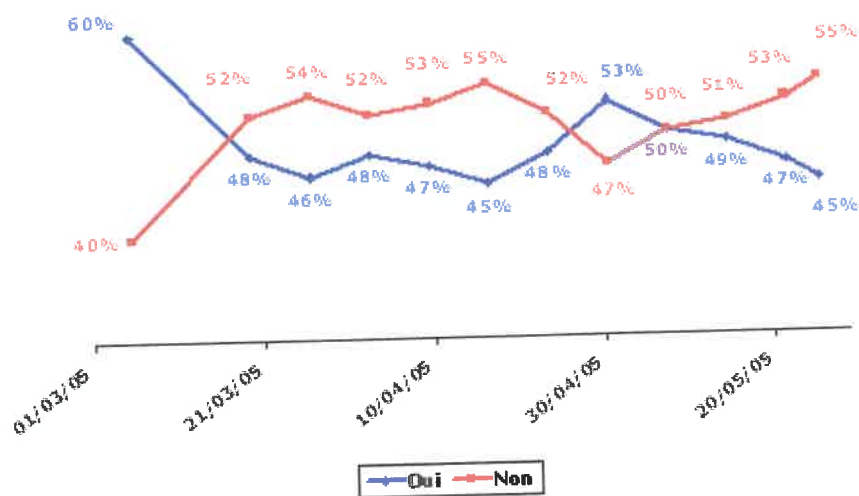
Référendum 2005

průzkum proveden agenturou Ifop od 24 března 2005



Référendum 2005

průzkum proveden agenturou Ipsos od března 2005



Les opposants à l'entrée de la Turquie dans l'Union Européenne avancent 6 arguments :

En France (et en Allemagne) certains voient d'un mauvais œil qu'un pays qui n'a joué aucun rôle dans la construction européenne prenne un jour une place importante, voire supérieure à la leur. En effet, la Turquie, qui compte plus de 80 millions d'habitants, serait (du fait des règles européennes de représentation politique) la Nation la plus représentée au sein des institutions européennes. Les pourfendeurs de l'élargissement à la Turquie évoquent également :

- le fait que la Turquie irait dans le sens d'une conception purement économique de l'Europe et NE pas politique
- la faiblesse économique de la Turquie (la Turquie représente seulement 10% du PIB des 25 membres de l'Union) et donc le risque qu'elle bénéficie de la majeure partie de l'aide européenne
- la géographie du territoire turc, qui se situe à près de 95 % en Asie et NE en Europe
- le caractère NE démocratique du régime politique turc qui ne garantit pas correctement les libertés publiques fondamentales
- la confession musulmane de la majeure partie de la population turque (même si l'Etat turc est un Etat laïc)

Les partisans, quant à eux, mettent en avant 4 aspects importants à leurs yeux :

- l'arrimage de la Turquie à l'Europe permettrait puis garantirait sa démocratisation
- l'adhésion de la Turquie du processus européen permettrait de jeter un pont entre l'Orient et l'Occident.
- L'adhésion favoriserait également une stabilité politique de la région.
- enfin, l'adhésion de la Turquie serait une bonne chose pour la France qui constitue elle-même un pays laïc

Toutes ces questions font actuellement débat au sein des partis politiques français, de gauche comme de droite. Les raisons en sont parfois idéologiques květnas découlent aussi parfois de stratégies politiques.

Voici la position des principales personnalités politiques françaises au sujet de l'adhésion de la Turquie à l'Union européenne :

VÝSLEDKY REFERENDA Z 29.KVĚTNA 2005 O ÚSTAVNÍ SMLOUVĚ EU

Region	ANO	NE
<i>Alsace</i>	53,44	46,56
<i>Aquitaine</i>	42,85	57,15
<i>Auvergne</i>	42,43	5,57
<i>Bourgogne</i>	41,48	58,52
<i>Bretagne</i>	50,9	49,1
<i>Centre</i>	43	57
<i>Champagne-Ardenne</i>	42,91	57,09
<i>Corsica</i>	42,3	57,7
<i>Franche-Comté</i>	42,19	57,81
<i>Ile-de-France</i>	53,96	46,04
<i>Languedoc-Roussillon</i>	37,63	62,37
<i>Limousin</i>	40,78	59,22
<i>Lorraine</i>	43,57	56,43
<i>Midi-Pyrénées</i>	42,85	57,15
<i>Nord-Pas-De-Calais</i>	35,11	64,89
<i>Basse-Normandie</i>	44,76	55,24
<i>Haute-Normandie</i>	35,68	64,42
<i>Pays-de-la-Loire</i>	50,11	49,89
<i>Picardie</i>	34,98	65,02
<i>Poitou-Charentes</i>	44,66	55,34
<i>Provence-Alpes-Cote D'Azur</i>	41,21	58,79
<i>Rhone-Alpes</i>	48,38	51,62
<i>Guadeloupe</i>	50,61	41,39
<i>Guyane</i>	60,08	39,92
<i>Martinique</i>	69,02	30,97
<i>La Réunion</i>	40,05	59,95

Zdroj: www.science-politique.fr